

GŁOS BRATA

Pismo Parafii św. Brata Alberta - Gdańsk Przymorze

LATO 2021 r.

Nr 2(88)

Św. Józef z Dzieciątkiem Jezus (1620-30, 126 x 101 cm). Guido Reni 1575-1642. Muzeum Ermitażu w Petersburgu

„Patris corde” – „Ojcowskim sercem”

List Apostolski Ojca Św. Franciszka

Dziękujemy Panu Bogu!

Ks. kan. Grzegorz Stolczyk od 20 lat jest duszpasterzem i zarządcą naszej parafii

Pełnione funkcje w Archidiecezji Gdańskiej:

1.VII.2001 – Proboszcz parafii pw. Św. Brata Alberta, Gdańsk-Przymorze

1.03.2006 – Członek Rady Kapłańskiej wybrany przez duchowieństwo

20.XII.2008 – Kanonik Honorowy Gdańskiej Kapituły Kolegiackiej

27.02.2011 – Członek Sekretariatu Rady Kapłańskiej

26.I.2012 – Koordynator Przygotowań EURO 2012 w AG

11.II.2017 – Archidiecezjalny Duszpasterz Grupy Lotos

1.IV.2019 – Członek Rady Funduszu na Rzecz Budowy Kościołów w AG

25.VI.2020 – Dziekan Dekanatu Gdańsk-Przymorze (druga kadencja)

17.VI.2021 r. – Błogosławieństwo ks. abpa Tadeusza Wojdy i obecnych współcelebransów podczas Mszy św. odpustowej

17.VI.2017 r. – podpisanie Aktu konsekracji naszej świątyni przez ks. abpa Sławoja Leszka Głódzia, ks. bpa Wiesława Szlachetkę, ks. bpa Zbigniewa Zielińskiego i ks. Proboszcza Grzegorza Stolczyka

Słowo od Księdza Proboszcza

Z radością przekazujemy Wam kolejny numer Głosu Brata. Popatrzcie, poczytajcie, powspominajcie... zwłaszcza, że małymi krokami wracamy do naszych pastoralnych aktywności.

Pomimo obostrzeń covidowych księża i siostry z wielkim zaangażowaniem i roztropnością realizowali wiosenne plany zapisane w kalendarzu duszpasterskim. Piękne, modlitewne Triduum Paschalne; przygotowania i celebracje I Komunii Świętej oraz Sakramentu Bierzmowania... I cicha, codzienna posługa różnych Wspólnot, która przywracała normalność 😊 Bogu niech będą dzięki.

I jeszcze jedna myśl. 1 lipca minęła 20 rocznica mojego pobytu w parafii św. Brata Alberta. Bardzo dziękuję Redakcji za przypomnienie najważniejszych wydarzeń, które wspólnie przeżywaliśmy. Ale jeszcze bardziej dziękuję Bogu za WAS.

Kochani Parafianie i nasi drodzy goście... ufam, że wiele za nami a jeszcze więcej przed nami... „Bogu na chwałę i ludziom na pożytek”.

*Z podziękowaniem i życzliwością
Ks. Proboszcz Grzegorz Stolczyk*

Ksiądz Arcybiskup Tadeusz Wojda SAC skierował do pracy w naszej parafii księdza neoprezbitera Bartłomieja Borkowskiego.

Witamy serdecznie ks. Bartłomieja i życzymy błogosławieństwa Bożego oraz owocnej posługi!

foto. ks. Maciej Świągół / Gość Niedzielny

Z ŻYCIA NASZEJ PARAFII

- 27.III** – Niedziela *Ad Gentes* – Dzień modlitwy, postu i solidarności z misjonarzami.
- Wznawiamy katechezy dla dzieci w wieku przedszkolnym w soboty o godz. 10.00.
 - W kiosku parafialnym są do nabycia płyty CD z pieśniami wielkopostnymi nagrany przez nasz Chór Parafialny oraz paschały na wielkanocny stół.
 - Witamy w naszej Wspólnocie kleryka Marcina Nowaka, który rozpoczął w naszej parafii praktykę duszpasterską.
- 10.IV** – W dniu Święta Bożego Miłosierdzia odprawiliśmy dodatkową Mszę św. połączoną z koronką do Bożego Miłosierdzia o godz. 15.00.
- Rozpoczyna się Tydzień Miłosierdzia, w którym modliliśmy się, w dobie panującego koronawirusa, o budzenie wrażliwości na potrzeby bliźnich: chorych, samotnych, bezrobotnych, bezdomnych i prześladowanych.
 - Ks. Proboszcz zapraszał osoby, które chciałyby włączyć się w piękną modlitwę różańcową, by zasilić Różę Wspólnoty Żywego Różańca.
- 17.IV** – Niedziela Biblijna oraz Piąte Narodowe Czytanie Pisma Świętego pod hasłem „Jam jest chleb życia. Kto do Mnie przychodzi, nie będzie łaknął; a kto we Mnie wierzy, nigdy pragnąć nie będzie” (J 6,35. Święto to ma służyć ponownemu odkryciu i pogłębieniu znaczenia Słowa Bożego w życiu Kościoła oraz w życiu osobistym każdego z nas.
- 23.IV** – Nasza parafia została wytypowana do udziału, w ramach Diecezjalnego Duszpasterstwa Młodzieży, do projektu DOM czyli Dekanalnych Oratoriach Młodych. W pierwszy czwartek miesiąca będzie to adoracja w ciszy, zaś w trzeci czwartek uwielbienie prowadzone przez młodzież.
- 25.IV** – Uroczystości odpustowe ku czci Św. Wojciecha. W modlitwie powierzyliśmy Pasterzy Kościoła Gdańskiego, kapłanów, osoby życia konsekrowanego i wszystkich wiernych. Diecezjalnej Mszy św. w Bazylice Mariackiej w Gdańsku przewodniczył ks. Abp Tadeusz Wojda.
- IV Niedziela Wielkanocna jest też niedzielą Dobrego Pasterza, od której rozpoczyna się tydzień modlitw o powołania do kapłaństwa i życia konsekrowanego.
 - Akcja „Pola Nadziei”, przed kościołem można było złożyć ofiarę na rzecz hospicjów w Archidiecezji Gdańskiej. W to piękne dzieło włączyła się, jak co roku, nasza młodzież.
- 3.V** – Uroczystość NMP Królowej Polski, głównej Patronki naszej Ojczyzny. Tego dnia minęła piąta rocznica śmierci Ks. Abp Tadeusza Gołowskiego.
- o godz. 20.00 modliliśmy się na Mszy św. o światło Ducha Świętego i o właściwy wybór drogi życiowej dla maturzystów.
- 8.V** – W dniu św. Stanisława, biskupa i męczennika, głównego patrona Polski polecałmy w modlitwie pomyślność naszej Ojczyzny.
- 14.V** – godz. 20.00 nabożeństwo Droga Świata przygotowane zostało przez naszą młodzież. Oprawą muzyczną zajął się zespół Holy Wins.
- 16.V** – w Bazylice Mariackiej w Gdańsku, przyjął święcenia kapłańskie w stopniu prezbiteratu diakon Oskar, który odbywał w naszej parafii praktykę duszpasterską.
- 22.V** – podczas Mszy św. o godz. 10.00 i 12.00 uczniowie z klas III po raz pierwszy przystąpili do uroczystego przyjęcia Pierwszej Komunii Świętej.
- w godz. 21.00 do 22.00, w Wigilię Zesłania Ducha Świętego wspólnota młodzieżowa przygotowała wieczorną adorację w naszym kościele.
- 23.V** – podczas Mszy św. wieczornej Członkowie Młodzieżowej Róży Różańcowej pw. Pier Giorgio Frassati’ego otrzymali legitymacje Żywego Różańca od opiekuna Róży ks. Wiktora Szponara.
- 11.VI** – przypada Uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa. Jest to także Świątowa Dzień Modlitw o Uświęcenie Kapłanów. Podczas nabożeństwa czerwcowego oddaliśmy Akt oddania się Najświętszemu Sercu Jezusowemu wspólnie z całym Kościołem w Polsce i wyruszamy w procesję dookoła kościoła.
- 12.VI** – w liturgii wspomnienie Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny. Tego dnia ks. Oskar Gramacki, który odbywał w naszej parafii praktykę duszpasterską, odprawił Mszę św. prymicyjną i udzielił prymicyjnego błogosławieństwa.
- 13.VI** – Studenci oraz wykładowcy na Mszy św. o godz. 20.00 modlili się o Boże błogosławieństwo na czas sesji egzaminacyjnej.
- rozpoczęliśmy odpustowe świętowanie. Słowo Boże głosił na wszystkich Mszach św. ks. Piotr Wiecki Dyrektor Duszpasterstwa Młodzieży Archidiecezji Gdańskiej. Serdecznie dziękujemy ks. Piotrowi za obecność i wspólną modlitwę a także naszej młodzieży, która pięknie przygotowała oprawę muzyczną. Przed kościołem, składaliśmy ofiarę na sprzęt muzyczny dla zespołów.
- 17.VI** – Uroczystej sumie odpustowej o godz. 18.00, z udziałem księży z dekanatu, przewodniczył Ks. Arcybiskup Tadeusz Wojda. Podczas tej Eucharystii młodzież przyjmie także Sakrament Bierzmowania.
- Ks. Arcybiskup Tadeusz Wojda dokonał zmian personalnych w naszej parafii. Ks. Paweł Pieper po 5 latach posługi w naszej Wspólnocie został skierowany do Katedry Oliwskiej a ks. Dawid Kijewski po 4 latach posługi podejmie pracę w parafii Wniebowzięcia NMP w Żukowie. Dziękujemy księżom za ogrom wykonanej pracy i serca, które zostawili wśród nas... za wiele dzieł, które podejmowali. Zmiany nastąpią z dniem 25 sierpnia.
 - 1 lipca zaś dołączy do nas ks. neoprezbiter Bartłomiej Borkowski.

WAŻNE WYDARZENIA PARAFIALNE

Przez 20 lat ks. kan. Grzegorz Stolczyk, będąc Proboszczem w naszej parafii, dał się poznać jako gorliwy duszpasterz i dobry gospodarz rozważnie zarządzający mieniem parafialnym. Wdzięczni jesteśmy ks. Proboszczowi za wielki wysiłek włożony w budowanie naszej świątyni. Za dbałość o piękno codziennych Eucharystii, za głoszenie Ewangelii Chrystusa oraz za miłosierne udzielanie nam Sakramentów Świętych a wszystko na większą chwałę Boga.

Dziękujemy za piękną świątynię, budowaną etapami, według przygotowanego planu, aby doprowadzić do upragnionej konsekracji naszego kościoła. Doceniamy także dbałość o warunki, w których wierni uczestniczą w nabożeństwach. Za wygodne ławki, za wentylację, za pięknie oświetlone wnętrza.

Miniony czas obfitował w mnóstwo wydarzeń przygotowanych z największą starannością. Nie wszystkie zdarzenia można wymienić, ale przypomnijmy sobie najważniejsze z nich.

Ks. Proboszczowi za otrzymane dobro składamy serdeczne Bóg zapłać i życzymy opieki Opatrzności Bożej na dalsze lata posługi kapłańskiej.

- 1.VII.2001 – ks. Grzegorz Stolczyk mianowany nowym proboszczem naszej parafii
- Wrzesień 2001 – I rowerowa pielgrzymka do Matemblewa
- 1 maj 2002 – dekret erekcyjny kaplicy na plebanii „Matki Bożej Królowej Apostołów”
- 4 maja 2002 – poświęcenie kaplicy na plebanii przez bpa Zygmunta Pawłowskiego
- Marzec 2002 – ukazuje się 1 numer „Głosu Brata”
- Sierpień 2002 – s. Betanki (Zgromadzenie Sióstr Rodziny Betańskiej) zaczęły posługę w naszej parafii
- 2002 r. – nowe organy w kościele
- VII.2003-9.VIII.2007 – budowa ogrodzenia terenu parafii
- XI.2003 – wystawa fotograficzna o ks. Jerzym Popiełuszko
- 15.XI.2003 – błogosławieństwo klasztoru i erygowanie w nim kaplicy pw. Chrystusa Króla przez ks. abpa Tadeusza Gocłowskiego
- 2006 r. – remont dachu i pierwsze nowe ławki w kościele oraz obraz Jezusa Miłosiernego namalowany przez Tadeusza Rupiewicza
- 10-18.III.2006 – Misje Święte prowadzili ojcowie karmelici, otrzymaliśmy relikwiarz św. Faustyny Kowalskiej
- 4.VI.2006 – wystawa „Spotkania Ojca Świętego JP II z Ojczyzną” w pierwszą rocznicę Jego śmierci
- 2.IX.2006 – ślubny wieczyste s. Michaeli Sztelmach CSFB
- 9-10.XII.2006 – wizytacja kanoniczna bpa Tadeusza Gocłowskiego
- VI-2007 – Prezentacja projektów wnętrza kościoła zaakceptowanych przez Archidiecezjalną Komisję Budowlaną. Autorami projektu wnętrza są: mgr Adam Piasek, mgr Marcin Sobczak. Autorami projektu oświetlenia są: mgr inż. Karol Sachs, inż. dr Mirosław Parol.
- 9.XII.2007 – ks. bp Ryszard Kasyna poświęcił nowe tabernakulum i chorągiew św. Brata Alberta
- 2007 r. – prace budowlane na terenie przed kościołem
- 20-21.XI. 2008 r. – instalacja nowego kamiennego ołtarza, ambony i chrzcielnicy
- 2008 r. – przeniesienie Krzyża misyjnego przed kościołem
- 1.VI.2008 – nowe sedilla w prezbiterium
- 2.V.2008 – dwa nowe zamykane konfesjonały
- 14.XII.2008 – Msza św. z obrzędem poświęcenia kamiennego ołtarza, ambony i chrzcielnicy przez abpa Sławoja Leszka Głódzia
- 22.02.2009 – XXII archidiecezjalne spotkanie KSM „Semper Fidelis” z abp. Sławojem Leszkiem Głóziem
- 17.VI.2009 – rektor GSD ks. Jacek Bramorski poświęcił nowy relikwiarz św. Brata Alberta
- Wiosna, lato 2009 r. – budowa placu przed zakrystią
- 10.I. 2010 – Msza św. pod przewodnictwem ks. abpa Tadeusza Gocłowskiego z obrzędem błogosławieństwa czterech

nowych konfesjonałów

- sierpień 2010 r. – budowa kapliczki przed kościołem
- 8.IX.2010 – w uroczystość Narodzenia NMP błogosławieństwo nowej kapliczki z figurą Matki Bożej
- 9.IX.2010 – zawieszenie banera wizualizującego planowany efekt w prezbiterium
- 25.X.2010 – montaż nowych ławek między konfesjonałami w kościele
- 18-25.X.2010 – rusza przebudowa prezbiterium w naszym kościele – ustawianie rusztowania
- 10-11.XI.2010 – przygotowywanie stalowej konstrukcji pod krzyż oraz jej montaż w prezbiterium
- 21.XI.2010 – wystawa projektów witraży autorstwa o. Tomaszka Janka OFMConv. oraz instalacja pierwszych witraży
- 3.XII.2010 – nakładanie ozdobnej cegły w stylu gotyckim na nową ścianę w prezbiterium
- 3.II.2011 – ustawienie ostatnich z 80-ciu nowych dębowych ławek w naszym kościele
- 12.IX.2011 – montaż mosiężnej pasyjki na dębowym krzyżu w prezbiterium
- 8.XII.2011 – zmiana nagłośnienia w kościele
- 7.XI.2011 – zakończenie prac remontowych na dachu nad zakrystią
- 11.XII.2011 – Msza św. z obrzędem poświęcenia krzyża w prezbiterium, przez ks. abp Sławoja Leszka Głódzia
- XII.2011 – Wystawa fotograficzna *Dzieje Krzyża na Westerplatte*, Stowarzyszenie Godność
- 12-13.V.2012 – wizytacja kanoniczna bpa Ryszarda Kasyny
- 29 VI. 2012 – uruchomienie parafialnej strony internetowej oraz zamontowanie nowego rzutnika multimedialnego w kościele
- 27.VII.2012 – montaż dwóch kolejnych witraży
- 18.VIII.2012 – zakończony ostatni etap porządkowania terenu parafialnego na wewnętrznym placu kościelnym z przebudową kanalizacji i budową parkingu na placu
- 18.IX.2012 – rozpoczęcie prac związanych z przygotowaniem ogrzewania do naszego kościoła. Działania podzielone są na kilka etapów: 1. przygotowanie dolnego źródła ciepła i 10 odwiertów na głębokość 100 m; 2. wykonanie w zakrystii kotłowni z pompą ciepła; 3. zamontowanie w kościele podestów z instalacją grzewczą; 4. wykonanie ogrzewania podsufitowego w zakrystii w celu ogrzewania podłogi w prezbiterium
- 19.XI.2012 – uruchomienie ogrzewania kościoła
- 14.I.2013 – zakończono prace nad pierwszą z płaskorzeźb do prezbiterium naszego kościoła.
- 8.II.2013 – montaż płaskorzeźby św. Brata Alberta w prezbiterium
- 23.III.2013 – montaż nowej wiecznej lampki w prezbite-

W LATCH 2001-2021

rium, która wskazuje realną obecność Chrystusa Pana w tabernakulum

- 28.IV.2013 – jubileusze sióstr betanek: 50-lecia s. Amandy Różanki i 25-lecia s. Bernardy Kaczor
- 9.VI.2013 – obchody 25-lecia parafii
- 13.VI.2013 – montaż płaskorzeźby bł. Jana Pawła II.
- 17.VI.2013 – poświęcenie płaskorzeźb św. Brata Alberta i bł. JP II
- 17.VI.2014 – poświęcenie nowego relikwiarza św. Brata Alberta
- 17.VI.2015 – abp Leszek Sławoj Głódź poświęcił ołtarze boczne i stacje Drogi Krzyżowej w naszej świątyni
- 29.XI.2015 – nowe drewniane elementy wystroju wnętrza kościoła
- 13.XII.2015 – otwarcie Bramy Miłosierdzia „Drzwi Świętych” w Nadzwyczajnym Jubileuszu Miłosierdzia – nasza świątynia była kościołem jubileuszowym
- 19.V.2016 – nowa instalacja oświetleniowa w kościele
- 26-31.07.2016 – uczestnictwo w diecezjalnej części XXVIII Światowych Dni Młodzieży w Krakowie
- 24.IX.2016 – nowe świeczniki z brązu ustawione przed ołtarzami Jezusa Miłosiernego i Matki Bożej Częstochowskiej
- 2.X.2016 – młodzież zaczyna wydawanie i kolportaż cotygodniowego biuletynu liturgicznego „Źródło i szczyt”
- 2016/2017 – Rok Św. Brata Alberta
- 27.I.2017 – nowe baptysterium i nowe dębowe drzwi wejściowe do kościoła
- 7.IV.2018 – I etap instalacji wentylacji kościoła
- czerwiec 2017 – II etap montażu sufitu podwieszonego i wentylacji w kościele
- 10-16.VI.2017 – Misje Święte prowadził o. Stanisław Mański.
- 17.VI.2017 – konsekracja naszej świątyni przez abpa Sławoja Leszka Głódzia
- wydanie znaczka Poczty Polskiej – „Rok Adama Chmielowskiego” z wizerunkiem płaskorzeźby św. Brata Alberta z naszego prezbiterium
- 5.XI.2017 – wizytacja kanoniczna bpa Wiesława Szlachetki
- 12.II.2018 – poświęcenie baptysterium przez bpa Zbigniewa Zielińskiego
- 7.IV.2018 – uruchomienie wentylacji w kościele
- 2.XII.2018 – poświęcenie tablicy św. Barbary ufundowanej przez Lotos Petrobaltic
- 20.I.2019 – XX-lecie chóru parafialnego z udziałem ks. infulata Stanisława Zięby
- 9.III.2019 – początek prac budowlanych przy nowym kiosku parafialnym
- 18.XII.2019 – zakończenie odlewu pomnika naszego Patrona św. Brata Alberta
- 3.IV.2020 – odbyła się pierwsza transmisja internetowa Drogi Krzyżowej z naszego kościoła
- 6.VI.2020 – transport i ustawienie przed kościołem rzeźby św. Brata Alberta
- 17.VI.2020 – poświęcenie pomnika św. Brata Alberta przez ks. Wojciecha Jędrzejewskiego OP
- 12.IX.2020 – XX Rowerowa Pielgrzymka do Matemblewa
- 14.XI.2020 – założono zewnętrzny monitoring kościoła
- 22.XI.2020 – jubileusz 90-lecia powstania Zgromadzenia Sióstr Betanek obchodziliśmy w dniu uroczystości Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata, patrona s. betanek
- 5.III.2021 – zakończenie przebudowy kaplicy na plebanii
- 31.III.2021 – uruchomienie transmisji z kościoła on-line za pośrednictwem środków społecznego przekazu

DUSZPASTERSTWA:

- Przedszkolaki
- Eucharystyczny Ruch Młodych
- Oaza młodzieżowa
- „Lux Cordis” – Duszpasterstwo Młodszej Młodzieży
- „Lux Cordis” – Wspólnota Młodzieżowa
- „Lux Cordis” – Duszpasterstwo Akademickie
- „Lux Cordis” – Wspólnota postakademicka „Amen”
- Wspólnota Jezusowej Łodzi
- Domowy Kościół
- Liturgiczna Służba Ołtarza
- Semper Fidelis
- Rycerze Św. Michała Archanioła
- Żywy Różaniec
- Klub Seniora
- Biblioteka parafialna
- Przedszkolaki

CHÓR I ZESPOŁY MUZYCZNE:

- chór parafialny „Brata Alberta”
- zespół muzyczny „Holy Wins”
- chór „Dobre Słowo”
- zespoły dziecięce pod opieką par: Jagody i Anety

WAŻNIEJSZE PIELGRZYMOWANIE:

- 18.VIII.2002 r. – udział w IX pielgrzymce Jana Pawła II do Polski (parafialna do Krakowa)
- 29.VI-12.VII.2008 r. – udział w pielgrzymce Archidiecezji Gdańskiej do Lourdes w 150-lecie objawień
- 6.VI.2010 r. – parafialna pielgrzymka na beatyfikację ks. Jerzego Popiełuszki do Warszawy
- 28.IV-3.V.2011 r. – parafialna pielgrzymka do Rzymu na beatyfikację papieża Jana Pawła II (1 maja 2011)
- 21.IV-2.V.2014 r. – parafialna pielgrzymka do Rzymu na kanonizację Jana Pawła II (27 kwietnia 2014)
- 10.IX.2017 r. – parafialna pielgrzymka w 140. rocznicę objawień Matki Bożej i 50-lecia koronacji obrazu Matki Bożej Gietrzwałdzkiej.
- 7.X.2017 r. – udział w ogólnopolskiej modlitwie „Różaniec do Granic” nad brzegiem zatoki gdańskiej
- 11-21.10.2017 r. – parafialna pielgrzymka w 100-lecie objawień fatimskich (do Hiszpanii, Portugalii i Francji)

COROCZNE PIELGRZYMKI:

- parafialne pielgrzymki rowerowe do Matemblewa
- udział w diecezjalnych pielgrzymkach odpustowych czci Patrona archidiecezji gdańskiej - św. Wojciecha
- udział w „Marszach Życia i Rodziny” w Gdańsku
- udział w diecezjalnych pieszych pielgrzymkach na Jasną Górę
- udział młodzieży w Ogólnopolskich Spotkaniach Młodych w Lednicy

WYDAWNICTWA PARAFIALNE:

- Głos Brata, *pismo parafialne wydawane od 2002 r. (88 nr)*
- Pascha Pana, *współpraca parafii, wydawca: Kuria Prowincjalna Ojców Franciszkanów w Gdańsku, 2004*
- Informator parafialny na Światowe Dni Młodzieży, 2016
- Źródło i szczyt, *parafialny biuletyn liturgiczny wydawany od 2016 r. (232 nr)*
- Spowiedź Święta, Sakrament Bożego Miłosierdzia, *wydawnictwo parafialne, Gdańsk 2017*

ZGROMADZENI NA ŚWIĘTEJ WIECZERZY

Tegoroczną Mszę Wieczerzy Pańskiej, będącą pamiątką ustanowienia Sakramentów Eucharystii i Kapłaństwa, sprawowali Księża aktualnie posługujący w naszej parafii, od lewej: ks. Dawid Kijewski, ks. Paweł Pieper, ks. Marek Płaza, Proboszcz - ks. kanonik Grzegorz Stolczyk, ks. Wiktor Szponar i kleryk GSD Błażej Tybura (na praktykce duszpasterskiej).

MSZA WIECZERZY PAŃSKIEJ – WIELKI CZWARTEK

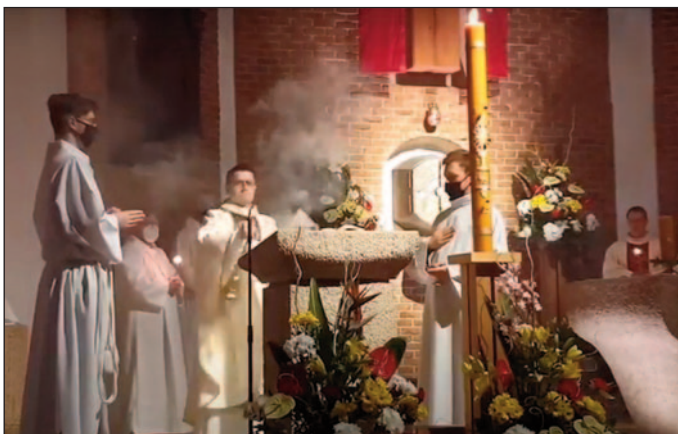
LITURGIA MĘKI PAŃSKIEJ – WIELKI PIĄTEK

WIELKA SOBOTA

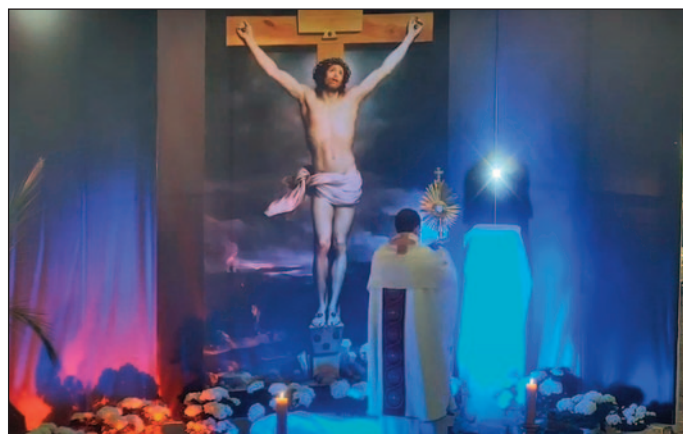
WIGILIA PASCHALNA

WIGILIA PASCHALNA

WIGILIA PASCHALNA

I KOMUNIA ŚWIĘTA – S.P. nr 79

I KOMUNIA ŚWIĘTA – S.P. nr 80

Młodzież przygotowuje świąteczne paczki żywnościowe

Bardzo dziękujemy wszystkim, którzy włączyli się do naszej akcji „Świąteczna paczka” i tym samym pomogli wielu rodzinom z naszej parafii, by te Święta był choć odrobinę spokojniejsze i szczęśliwe. Ogromne podziękowania kierujemy zarówno pod adresem tych, którzy przygotowali paczki żywnościowe, jak i tych, którzy pomagali w ich roznoszeniu (rozwożeniu).

Dobre uczynki są zawsze w „cenie” :)

Parafialny „Caritas”

**!!! DZIĘKUJEMY WSZYSTKIM LUDZIOM DOBREJ WOLI,
KTÓRZY WSPIERAJĄ FUNDUSZ NASZEGO PARAFIALNEGO CARITASU !!!**

„To co robimy dla siebie umiera wraz z nami. To co robimy dla innych jest nieśmiertelne”

Z okazji Uroczystości Bożego Miłosierdzia postaraliśmy się o konkretny dobry uczynek w stosunku do potrzebujących rodzin z naszej parafii. A mianowicie, dzięki wsparciu darczyńców ufundowaliśmy pizzę. Młodzież z duszpasterstwa „Lux Cordis” dostarczyła vouchery, które następnie można było wymienić na wspomniany wyżej włoski przysmak :)

DMM „Lux Cordis”

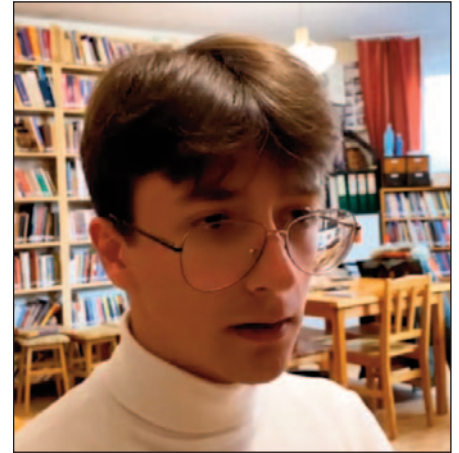
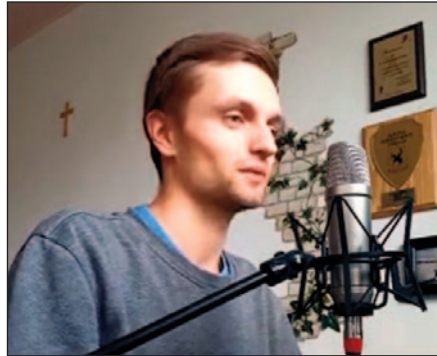

Wspólnota Młodszej Młodzieży – Nareszcie!

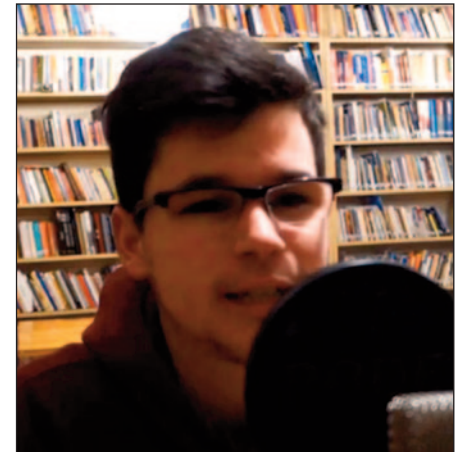
Po bardzo długim czasie, wreszcie wraz z powrotem uczniów do szkół udało się nam spotkać „w realu”. To niezwykle ważne i wyczekiwane przez nas spotkanie spędziliśmy na tzw. pogodnym wieczorze, czyli wspólnej integracji. Po odejściu od komputerów z pewnością przydało się trochę „podreperować” nasze relacje, poza wspólnymi zabawami, po prostu ze sobą porozmawiać i zobaczyć jak się zmieniłyśmy przez ten okres... :)

Dziękujemy przede wszystkim Panu Bogu, że pozwolił nam spotkać się w takim gronie, za piękną pogodę oraz już za 5 lat istnienia naszej wspólnoty. Wiele się działo, ale najważniejsze że mimo trudności wspólnie przetrwaliśmy ten „onlinowy” czas.

Słowo Boże – Świadcstwa

Na Niedzielę i Tydzień Słowa Bożego młodzież i studenci z naszej wspólnoty „Lux Cordis” przygotowali świadectwa o tym, czym jest dla nich Słowo Boże i w jaki sposób je rozważają. Mamy nadzieję, że zachęcimy Was do czytania Pisma Świętego.

Nowa Róża pw. Pier Giorgi Frassati'ego

23 maja, na Mszy akademickiej o 20:00, w uroczystość Zesłania Ducha Świętego, swoje ślubowanie złożyła nowa Młodzieżowa Róża Żywego Różańca pw. Pier Giorgi Frassati'ego. Wszyscy otrzymali lgitymacje i materiały duszpasterskie. Członkami Róży są uczestnicy Mszy Świętej o godz. 20:00, bierzmowani oraz członkowie Wspólnoty Młodzieżowej „Lux Cordis” i Duszpasterstwa Akademickiego „Lux Cordis” w Gdańsku.

Maturzyści – 2021

3 maja, na Mszy św. o godz. 20:00 modliliśmy się w intencji tegorocznych maturzystów. Wypraszałyśmy dla nich dary Ducha Świętego, łaskę wytrwałości oraz światło na moment wyboru dalszej drogi życiowej.

Na zakończenie Eucharystii kilkudziesięciu młodych zdających przystąpiło do stopni ołtarza, aby podczas hymnu do Ducha Świętego przyzywać Jego obecności oraz aby otrzymać okolicznościowe błogosławieństwo.

Maturzystom życzymy powodzenia i zapewniamy o modlitwie w ich intencjach!

ODPUST PARAFIALNY I BIERZMOWANIE

Młodzież bierzmowana z kaptanami

Błogosławieństwo studentów i wykładowców

Gorący czas sesji egzaminacyjnej

W niedzielę, 13 czerwca podczas Mszy św. o godz. 20.00, ks. Wiktor wraz z innymi duszpasterzami udzielił indywidualnego błogosławieństwa studentom oraz wykładowcom na czas letniej sesji egzaminacyjnej :)

„CARITAS” DZIĘKUJE ZA ŚW. BRATA ALBERTA

Ognisko z bierzmowanymi

W sobotę 19 czerwca udaliśmy się do Parku Reagana wraz z animatorami i bierzmowanymi, aby przy ognisku podsumować miniony rok przygotowań. Temperatura, która tego dnia przekraczała 30 stopni, nie przeszkodziła nam we wspólnym świętowaniu. Zebrało się nas około 30 osób. Część rekreacyjną poprowadził dla nas Sebastian, który uczył nas tańców i zabaw. Ksiądz Dawid podziękował animatorom za ich ogrom pracy przez ostatni rok. Rozpoczęliśmy i zakończyliśmy nasz dzień modlitwą.

Zakończenie roku Domowego Kościoła 2020/21

W tym roku przedstawiciele czterech kręgów Domowego Kościoła (wspólnota dla Małżeństw) spotkali się w Żurominie, aby zakończyć rok formacyjny 2020/2021.

Centralnym punktem była wspólna Eucharystia, ale nie zabrakło też jedzenia z grilla, kąpeli w jeziorze czy też rozgrywek w piłkarzyki. Całość zakończyliśmy wspólnym ogniskiem.

„Spotkanie Świętych”

Wspólna beatyfikacja czcigodnych sług Bożych Kardynała Stefana Wyszyńskiego i Matki Elżbiety Róży Czackiej

W ubiegłym roku z powodu pandemii wyznaczona data beatyfikacji kardynała Stefana Wyszyńskiego musiała zostać odwołana. Kościół w Polsce czekał niecierpliwie na dzień, kiedy poznamy nowy termin.

23 kwietnia br., w Roku Kardynała Stefana Wyszyńskiego ogłoszonego przez Sejm RP – kard. Kazimierz Nycz Arcybiskup Metropolita Warszawski przekazał długo oczekiwaną wiadomość: „Pragnę z radością zakomunikować, że Ojciec Święty Franciszek zdecydował, iż uroczystość beatyfikacji kard. Stefana Wyszyńskiego oraz s. Róży Marii Czackiej odbędzie się 12 września 2021 roku w Warszawie. Cierpliwość oczekujących została nagrodzona z nawiązką. Dla większości wiernych wspólne uroczystości beatyfikacyjne mogą skłaniać do refleksji nad zamysłem Bożym. Okazuje się, że relacje, jakie łączyły tych dwoje kandydatów na ołtarze, były bardzo dla nich ważne. Znali się dobrze. Nie byli rówieśnikami, Elżbieta Czacka była starsza od Stefana Wyszyńskiego o 25 lat. Oboje przeszli w młodości przez trudne doświadczenia. Ich życie pokazuje, że dla Boga nie ma rzeczy niemożliwych.

Róża Maria Czacka, późniejsza Matka Elżbieta, założycielka Dzieła Lasek urodziła się w Białej Cerkwi (dziś Ukraina) 22 października 1876 r. Otrzymała bardzo staranne wychowanie i wykształcenie. W wieku 22 lat ostatecznie utraciła wzrok. Ślepotą młodej Róży stała się dla rodziców upokorzeniem. Zrozumiała, że może liczyć tylko na Boga, któremu ufała i na siebie. Zamiast jechać na kolejną operację za granicę, przyjęła radę okulisty, który powiedział jej prawdę: wzrok jest na zawsze stracony, ale zarazem wskazał drogę – nikt w Polsce nie zajmuje się niewidomymi. Postanowiła z tej podpowiedzi skorzystać.

W młodości zbierała doświadczenia w ośrodkach dla niewidomych za granicą, uczyła się pisma Braille’a. Postanowiła stworzyć w Polsce instytucję, w której niewidomi mogliby kształcić się i przygotowywać do samodzielnego życia. Tej instytucji nadano nazwę Dzieło Lasek. Troszczyła się o ludzi i o każdy najmniejszy drobiazg związany z tym ważnym przedsięwzięciem.

W czasie, gdy młoda Róża przygotowywała się do pełnienia późniejszej misji, 3 sierpnia 1901 r. w Zuzeli nad Bugiem, na pograniczu Podlasia i Mazowsza, przyszedł na świat Stefan Wyszyński. Po wstąpieniu do Seminarium Du-

Spotkanie Kard. Stefana Wyszyńskiego z Matką Różą Czacką w Laskach k. Warszawy

chownego we Włocławku okazało się, że Stefan jest bardzo chory. Choroba postępowała bardzo szybko. Stefan modlił się, szczególnie do Matki Najświętszej, aby wyprosiła mu łaskę święceń i aby mógł odprawić przynajmniej Mszę Świętą prymicyjną. Potem mówił, że to Niepokalana uratowała mu życie. Podczas studiów na KUL-u spotkał księdza Władysława Kornilowicza. Z czasem ta znajomość przerodziła się w głęboką przyjaźń. W lipcu 1926 r. na zaproszenie

księdza Kornilowicza przyjechał po raz pierwszy do Lasek i wtedy miało miejsce spotkanie z Matką Elżbietą Czacką. W 1965 r. tak Prymas wspominał spotkanie z siostrami w Laskach: „Trzydzieści lat minęło w lipcu od pierwszej mojej wędrówki z Warszawy do Lasek. (...) Przyszliśmy na pustkowie. Była kaplica, wzniesiony jeden, drugi dom, a wokół las (...). Człowiek się dziwi, że tutaj dokonało się coś wielkiego, że tu Bóg zasiał ziarenko gorczyczne, które tak prężyło się ramionami w górę, że stało się drzewem”. Natomiast w grudniu 1973 r., w czasie sympozjum poświęconego 50-leciu istnienia Lasek, powiedział: „Pan Bóg dał mi sposobność zetknięcia się z Matką i Ojcem i mógłbym się wiele od nich nauczyć. Powiem krótko: łaski, która wtedy były mi dane nie umiałem właściwie wykorzystać”.

W roku 1940 potrzebny był kapelan w Kozłówce. Ojciec Kornilowicz zasugerował, aby siostry zwróciły się z prośbą do księdza Wyszyńskiego. Zgodził się natychmiast. W czasie okupacji relacje Matki z księdzem Wyszyńskim były szczególnie ważne. W czerwcu 1942 r. przyjechał do Lasek jako kapelan sióstr, niewidomych, a także jako duszpasterz okolicznej ludności i kapelan Armii Krajowej. Od tej chwili nastąpiły lata bardziej intensywnego zaangażowania w środowisku Lasek. W trudnym czasie II wojny światowej pracował z Matką Czacką nad Konstytucjami Zgromadzenia, zbliżał się bowiem termin kolejnego ich zatwierdzenia.

W 1942 r. dowództwo VIII Rejonu AK planowało powstanie szpitala wojennego w Domu Rekolekcyjnym, na wypadek Powstania Warszawskiego. Ksiądz Wyszyński miał wątpliwości, czy można tak narażać niewidomych, dyskusję przecięła Matka, stwierdzając: „Decyzja podjęta w 1939 r. walki o wolność obowiązuje i teraz”. Była zdania, że niewidomi nie mogą stać na boku, skoro walkę podjął cały naród.

Tuż przed wybuchem powstania ks. Stefan Wyszyński poświęcił szpital. Po latach Prymas tak to wspominał: „Był to moment, który odsłonił nowe oblicze Matki Róży Czackiej (...). Patrzyłem wtedy na Matkę i myślałem sobie, skąd w tej kobiecie, zajętej przecież swoim Dziełem, taka odwaga, aby wystawiać Dzieło na wszelkie niebezpieczeństwa związane z czynnym zaangażowaniem w powstanie. Matka była zdecydowana. Uważała, że trzeba okazać postawę męzną, bo tego wymaga w tej chwili cały świat (...). Odsłonił mi się wtedy nowy obraz człowieka, który dotychczas oddany był tylko modlitwie i służbie ociemniałym. I taką postać, i taką osobowość widzę do tej pory. A Matka dla nas wszystkich była źródłem spokoju, rozwagi i gotowości służenia”.

Po opuszczeniu Lasek w marcu 1945 r. ksiądz Stefan Wyszyński rozpoczął nowy etap relacji z Matką – to czas pisania listów. Korespondencja pokazuje, jak bardzo wspierali się modlitwą, radą i przyjaźnią. Z Łowicza pisał pierwszy list do Matki, który skończył słowami: „Ręce Matki ze czcią całuję, pełen wdzięczności za wszystko dobro, którego w Laskach doznałem”.

Po nominacji księdza Wyszyńskiego na biskupstwo lubelskie, nadal trwała wymiana listów między Matką i młodym biskupem, tak samo żywa, serdeczna. Widać wyraźnie, jak Bóg złączył tych dwoje ludzi, jak byli sobie wzajemnie potrzebni. Troska biskupa o Laski pokazała wielką miłość do tego Dzieła. Matka Elżbieta i siostry franciszkanki otaczały modlitwą biskupa Stefana Wyszyńskiego również wtedy, gdy w 1948 r. został arcybiskupem warszawskim i gnieźnieńskim, tym samym Prymasem Polski, a w 1952 r. kardynałem. Matka dodawała jeszcze, że odtąd uważa go za najwyższą w Polsce władzę. Dla niego Laski nie przestały być domem, w którym zawsze mógł szukać oparcia i chwili wytchnienia..

Ważnym przyczynkiem do poznania, kim była dla kardynała Matka Czacka, są jego zapiski Pro Memoria. Wynika z nich, że każdego roku, Prymas był kilkanaście razy w Laskach. Zaś w czasie uwięzienia w listach do swojego ojca lub siostry prosił, aby odwiedzali Laski i zawsze dopytywał, co się w nich dzieje. Prosił też swego ojca, aby przysłał mu fotografię Matki Czackiej i księdza Kornilowicza. Zaś pod datą 9 września 1950 r., dziękując za przysłanie fotografii, napisał: „Dziś są mi te twarze wielką pomocą”.

Kiedy Matka zachorowała, Prymas pamiętał o niej. 4 maja 1961 r. przyjechał specjalnie do Lasek, aby odprawić Mszę św. w jej intencji i udzielić jej odpustu zupełnego na godzinę śmierci. W drodze do Gniezna, 14 maja, zatrzymał się w Laskach, aby modlić się przy nieprzytomnej Matce i udzielić jej swego błogosławieństwa. O śmierci Matki Prymas dowiedział się w Gnieźnie. 19 maja wziął udział w jej pogrzebie i wygłosił mowę pożegnalną. W kazaniu, które wygłosił, powiedział: „W tej chwili moim jest obowiązkiem stanąć przy tym obfitym źródle wody żywej i z pomocą nieudolnych słów pochwycić przynajmniej odrobinę ożywczych wspomnień z bogatego życia Matki naszej, Matki naszych serc, Matki Dzieła, Zgromadzenia i rodziny laskowej niewidomych”. I dalej mówił Prymas: „Usiłujemy odsłonić testament, który w milczeniu przekazała nam, spadkobiercom swej bogatej spuścizny (...). Patrzymy na Matkę, inaczej jej

tutaj nie nazywaliśmy, czerpaliśmy z duchowości tego ubłogosławionego przez Boga miejsca (...). Matka zawsze umiała znaleźć dla siebie chwilę na osobiste obcowanie ze swym Bogiem ukrytym. To był człowiek, który nieustannie stał w obliczu swego najlepszego Boga (...). Człowiek, który wytrwale czerpał z niezgłębionego źródła Bożej miłości! Dlatego zdołała tylu ludzi wokół siebie obdzielić i pożywić tą miłością”.

Po śmierci Matki, ksiądz Prymas przed każdym wyjazdem do Rzymu, na sesję soborową, przed każdym ważnym wydarzeniem, często, przed trudnymi rozmowami z ówczesną władzą komunistyczną, niepostrzeżenie, bez zapowiadania się, chociaż na chwilę, przyjeżdżał do Lasek, aby tam się modlić przy grobie Matki.

W Wielką Sobotę 13 kwietnia 1963 r., na spotkaniu z mieszkańcami Lasek, ksiądz Prymas powiedział: „Osobiście pragnę wam jasno powiedzieć, że gdy mi jest niełatwo – bo przecież nie brakuje powodu – to mam patronów, do których mogę się odwoływać i wiem, że mi pomogą. Pierwszym jest nasz Ojciec (...), a drugim sprzymierzeńcem jest Matka, do której trzeba się tak po cichu podsunąć (...). Ja się nigdy nie modlę za Matkę Czacką, ja się tylko modlę do Niej. Pamiętajcie, więc, że Oni oboje są na pewno w chwale Ojca”.

W archiwum, w Laskach zachowała się bogata spuścizna kardynała Stefana Wyszyńskiego, mówiąca o jego zaangażowaniu w życie Zgromadzenia i Towarzystwa. Z zachowanych tekstów wynika, że każdego roku Wielki Piątek uczestniczył w liturgii Męki Pańskiej, zaś w Wielką Sobotę wygłaszał konferencję do ludzi z Lasek. Tak mówił do siostr w Wielką Sobotę 1958 r.: „Jestem 32 lata «obywatelem miasta laskowskiego» (...). Cechą naszej Matki było to, że umiała być zawsze pogodna. To była prawdziwa Franciszka Służebnica Krzyża. Ona zrozumiała ducha Ewangelii, ducha Krzyża – i chciała tego ducha wpoić w was (...). Pragniemy, aby on się utrzymał i abyście wy były służebnicami Krzyża, a nie samych siebie”.

W 2006 r. Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego, we współpracy ze Zgromadzeniem Sióstr Franciszkanek Służebnic Krzyża, wydał listy Matki Czackiej do księdza Wyszyńskiego i księdza Wyszyńskiego do Matki. W sumie 65 listów i kartek. Korespondencja ta pokazuje, jak bardzo wspierali się modlitwą, radą i przyjaźnią. Nie skupiali się na wydarzeniach świata zewnętrznego, nie skarżyli się na trudy i przeciwności. Pisali o tym, co w życiu istotne.

Matkę Elżbietę Różę Czacką i Kard. Stefana Wyszyńskiego łączyła niezwykła duchowa więź. Ich współpraca wydała piękne owoce. Ona zostawiła nam pozdrowienie: „Przez Krzyż – [odpowiedź] do nieba”, a ks. Prymas zawołał: „Soli Deo” – „Bogu samemu”. Tych dwoje ludzi potrafiło się szlachetnie różnić i mimo różnic dokonywać wielkich rzeczy. Oni pokazali nam wspólnie drogę do Boga. Ich Dzieło było z Boga i przeznaczone Bogu, innej drogi szukać nie trzeba. Na dzisiejsze czasy jakże aktualne i potrzebne jest także wezwanie ks. Prymasa Tysiąclecia „Czas to Miłość”

Teresa Sowińska

za: ks. prałat dr Andrzej Gałka, *Krajowy Duszpasterz Osób Niewidomych, świadek w procesie beatyfikacyjnym*

Wkrótce – bł. Matka Elżbieta Czacka

Ze wstępu do Dekretu o heroicznosci cnót Sługi Bożej Róży Czackiej:

„Jeśli światło naturalne było praktycznie nieobecne w biegu życia Sługi Bożej Elżbiety, to światło wiary, karmionej słuchaniem słowa Bożego, towarzyszyło jej stale i uczyniło wiarygodnym świadkiem Chrystusa, prawdziwego Światła dla świata, któremu poświęciła całą siebie”.

Róża Maria Czacka (ur. 22 października 1876 w Białej Cerkwi, zm. 15 maja 1961 r. w Laskach). Była córką Feliksa Czackiego i Zofii z Ledóchowskich, a także prawniczką Tadeusza Czackiego (założyciela Liceum Krzemienieckiego) oraz bratanicą kardynała Włodzimierza Czackiego. W wieku 22 lat zupełnie straciła wzrok. Własną ślepotę potraktowała jako wezwanie do zajęcia się innymi niewidomymi. Podróżowała na Zachód, aby poznać nowoczesne metody pracy z niewidomymi. W 1910 r. otworzyła pierwszy dom dla grupki niewidomych dziewcząt w Warszawie. W roku 1911 władze zarejestrowały Towarzystwo Opieki nad Ociemniałymi. Dziś główny ośrodek Towarzystwa znajduje się w Laskach pod Warszawą.

W 1918 roku utworzyła nowe zgromadzenie zakonne: Zgromadzenie Sióstr Franciszkanek Służebnic Krzyża. Wraz z ks. Władysławem Kornilowiczem była jedną z prekursorów katolicyzmu otwartego na inteligencję. Laski i kościół św. Marcina, przy którym znajduje się klasztor sióstr Służebnic Krzyża, stały się wkrótce jednym z ważnych ośrodków inteligencji w warszawskim Kościele. Ta mężna i dzielna niewiasta, jaką znamy z jej zapisków, głęboko zjednoczona z Bogiem, była jednocześnie człowiekiem zwyczajnym i serdecznym.

3 maja 1925 r. Róża Czacka została odznaczona Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski – „Polonia restituta” nadawanym za wybitne osiągnięcia na polu oświaty, nauki, sportu, kultury, sztuki, gospodarki, obronności kraju, działalności społecznej.

Róża Czacka pracowała nad dostosowaniem alfabetu Braille’a do polskiego systemu fonetycznego. Wyniki tej pracy zostały zatwierdzone w 1934 roku przez ówczesne Ministerstwo Oświecenia Publicznego do użytku we wszystkich szkołach dla niewidomych na terenie Polski.

Podczas bombardowań Warszawy w Kampanii wrześniowej została ciężko ranna. W roku 1944 zdecydowała o „przystąpieniu” zgromadzenia do Powstania Warszawskiego. Zorganizowano wtedy w Laskach szpitala polowe dla rannych powstańców, przechowywano i dostarczano broń i prowiant oraz przekazywano informacje.

W 1950 roku, wskutek pogarszającego się stanu zdrowia, przekazała kierownictwo swojej następczyni. Zmarła w opinii świętości. Pochowana została w Laskach. Uroczystościom pogrzebowym przewodniczył kardynał Stefan Wyszyński.

15 października 2009 roku w uznaniu wybitnych zasług w działalności społecznej na rzecz osób niewidomych

i słabowidzących została pośmiertnie odznaczona przez Prezydenta Lecha Kaczyńskiego podczas obchodów w Belwederze Międzynarodowego Dnia Osób Niewidomych – Krzyżem Wielkim Orderu Odrodzenia Polski.

Droga na Ołtarze

Z inicjatywy Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek Służebnic Krzyża, przekonanych o świętobliwości jej życia rozpoczęto starania w celu wyniesienia jej na ołtarze. W grudniu 1987 r. kard. Józef Glemp rozpoczął jej proces beatyfikacyjny na szczeblu diecezjalnym, po czym 8 lutego 1988 r. Stolica Apostolska wydała zgodę tzw. Nihil obstat na rozpoczęcie tego procesu.

Odtąd przysługiwał jej tytuł Służebnicy Bożej. Akta procesu zostały przekazane Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych do Rzymu, która 3 kwietnia 1998 r. po zapoznaniu się z tą dokumentacją wydała dekret o jego ważności. W 2011 r. złożono tzw. Positio wymagane w dalszej procedurze beatyfikacyjnej, a 9 października 2017 za zgodą papieża Franciszka promulgowano dekret o heroicznosci jej życia i cnót. Od tej pory przysługuje jej tytuł Czcigodnej Służebnicy Bożej.

Proces w sprawie domniemanego cudu za wstawiennictwem m. Elżbiety Czackiej zakończył się 5 czerwca 2018 r. i dokumentacja została przekazana do Watykanu, gdzie sprawa zanim zostanie przedstawiona Ojcu Świętemu, jest badana przez komisje lekarzy, teologów i kardynałów. 27 października 2020 r. papież Franciszek uznał cud za wstawiennictwem Czcigodnej Służebnicy Bożej Elżbiety Czackiej, co otworzyło drogę do jej beatyfikacji. Było to uzdrowienie 7-letniej dziewczynki, która uległa wypadkowi pod uszkodzoną konstrukcją ciężkiej drewnianej huśtawki. W bardzo ciężkim stanie – nieprzytomna i z ciężkim urazem twarzoczaszki – trafiła do szpitala. Konieczne były dwie skomplikowane operacje neurochirurgiczne.

Ogłoszenie dekretów Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, zamieszczono 28.10.2020 r.

Wspólna Msza św. beatyfikacyjna Prymasa Tysiąclecia i Matki Czackiej, odbędzie się 12 września 2021 r. na pl. Piłsudskiego w Warszawie, a przewodniczyć jej będzie w imieniu papieża Franciszka kard. Marcello Semeraro – prefekt Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych.

Teresa Sowińska
na podstawie tekstu ks. Andrzeja Gałki ogłoszonego na sesji
Kurii Metropolitalnej Warszawskiej 11 lutego 2021 r.

101. rocznica urodzin św. Jana Pawła II

fot. Krzysztof Sosnowski

W 101. rocznicę urodzin Karola Wojtyły, 18 maja 2021 roku, odbyło się uroczyste spotkanie pod pomnikiem św. Jana Pawła II i prezydenta USA Ronalda Reagana na gdańskim Przymorzu. Uczestniczyli w nim księża, przedstawiciele europarlamentu i parlamentu Rzeczypospolitej, wielu ważnych instytucji, radni, kombatancki i byli opozycjoniści oraz mieszkańcy Gdańska.

W imieniu organizatora głos zabrał Czesław Nowak, prezes Stowarzyszenia „Godność”, który przywitał zgromadzonych i wygłosił okolicznościowe przemówienie. Modlitwę poprowadził Biskup Pomocniczy Wiesław Szlachetka. Następnie o zasługach papieża i prezydenta USA Biskup powiedział: „Nie ulega wątpliwości, że ich przyjaźń otworzyła drogę do obalenia komunizmu, do nowego ułożenia losów Europy i świata. Stoimy przy tym monumencie wzniesionym z inicjatywy Stowarzyszenia „Godność”, upamiętniającym słynne spotkanie Jana Pawła II z prezydentem Reaganem, które miało miejsce na Florydzie 10 września 1987 roku podczas drugiej pielgrzymki papieża do Stanów Zjednoczonych. (...) Ich obydwu połączyła wrażliwość na prawa człowieka, obywatelskie swobody, religijną wolność w krajach Europy Środkowej zdominowanej przez Związek Sowiecki wskutek ustanowionego po II wojnie światowej w Jałcie podziału naszego kontynentu. Dla papieża Jana Pawła II komunizm miał oblicze ateizmu i walki z Kościołem, dla Reagana komunizm stanowił zagrożenie konfliktem zbrojnym na skalę światową. Przyjaźń tych wielkich postaci zaowocowała wsparciem ruchu „Solidarności”, dzięki której zajaśniała jutrzeźka wolno-

ści krajów Europy Środkowo-Wschodniej. Jako ludzie wierzący, dostrzegamy w tym działanie Bożej Opatrzności”.

Przy pomniku złożone zostały wieńce i kwiaty od licznych delegacji. Wydarzeniu towarzyszyła wystawa fotograficzna prezentująca wizytę prezydenta USA Ronalda Reagana w Gdańsku, we wrześniu 1990 r., a także budowę i odsłonięcie pomnika przy którym odbywały się uroczystości.

fot. Czesław Nowak

Zdjęcie na jednej z plasz wystawy plenorowej. Siostra betanka Justyna i ks. Proboszcz obecni podczas montażu pomnika w Parku Nadmorskim w 2012 r..

ŚWIĘTY WOJCIECH – Patron Kościoła gdańskiego

Historia kultu

Historycy zapisali, że Wojciech, biskup Pragi, przybył do Gdańska w 997 roku, gdzie przez swoje słowo nawrócił i ochrzcił wielu, następnie wyruszył w dalszą misję wśród pogańskich Prusów zakończoną męczeńską śmiercią. Legenda głosi, że ciało męczennika zostało złożone na wzgórzu (dzisiaj nazywanym Wzgórzem św. Wojciecha). Legenda ta jednak nie znajduje potwierdzenia w zapisach historycznych. Pomimo tego kult świętego Wojciecha (został kanonizowany już w 999 roku) rozwija się a jego początki sięgają XIII wieku. Świadczą o tym wezwania podgdańskich parafii i nazwa osady.

Ruch pielgrzymkowy do tego miejsca zrodził się w XVII wieku i trwał do czasu rozbiorów Polski. Zaborcy, w obawie że może on wzmacniać poczucie jedności wiernych i zrodzić dążenia niepodległościowe, zabronili jego kontynuacji. Kult św. Wojciecha ożywił się w okresie międzywojennym. To proboszcz parafii, ks. Brunon Lemke, przyczynił się walcie do rozwoju sanktuarium. Wybudował drogę z kościoła do kaplicy na Wzgórzu św. Wojciecha. Wydał przewodnik – modlitewnik o miejscowości Święty Wojciech. W tym samym czasie pierwszy gdański biskup Edward O'Rourke sprowadził z Pragi relikwie Świętego.

Pierwsza pielgrzymka w Wolnym Mieście Gdańsku wyruszyła w 1934 r. Pielgrzymów pobłogosławił bp O'Rourke. Ruch pielgrzymkowy trwał do 1938 r. Przewodnikiem dorocznych procesji był ks. Franciszek Rogaczewski, proboszcz parafii Chrystusa Króla w Gdańsku, który został zamordowany przez Niemców w 1940 r. w Stutthofie.

Po wojnie, w 1946 r., odbyła się w Gdańsku pierwsza wielka uroczystość ku czci św. Wojciecha. W następnym roku, w 950-lecie jego męczeńskiej śmierci, na odpust przybyli prymas Polski kard. August Hlond oraz prymas Anglii – Walii kard. Bernard Griffin.

Ze względu na nieprzychylny stosunek ówczesnych władz do wszelkich form zewnętrznych przejawów religijności ruch pielgrzymkowy w zorganizowanej formie został zakazany. Pomimo tego pątnicy przybywali nawet z dalszych regionów Polski. W 1970 r. na świętowojechiechowy odpust przybył zaproszony przez bp. Edmunda Nowickiego metropolita krakowski kard. Karol Wojtyła. W 1953 r. do sanktuarium zostały sprowadzone relikwie św. Wojciecha. Poprzednie, w końcowej fazie wojny zostały zniszczone lub skradzione. Nowe pochodzą od sióstr wizytek z Warszawy. Od 1963 roku św. Wojciech jest patronem gdańskiej diecezji (obecnie archidiecezji).

Semper fidelis

Wznowienie ruchu pielgrzymkowego nastąpiło w 1990 r. Organizatorem dorocznych pielgrzymek na Wzgórze św. Wojciecha jest Kościelna Służba Mężczyzn „Semper Fidelis”. Świątynią wyjściową jest bazylika Mariacka. Na trasę

pielgrzymi wyruszają pieszo o godz. 10.00, by o godz. 12.00 uczestniczyć w Eucharystii św. Członków KSM wyróżniają furażerki i identyfikatory. Pielgrzymom na trasie towarzyszą relikwie Świętego. Relikwiarz niosą na swoich barkach członkowie KSM. Procesję uświetniają poczty sztandarowe wspólnot KSM kilkudziesięciu parafii. Pielgrzymów na szlak wyprowadzają biskupi gdańscy, a przewodnikami są archidiecezjalni duszpasterze KSM. Dotychczas pielgrzymki prowadzili: ks. prałat Brunon Kędziorski, ks. prałat Zbigniew Zieliński (obecnie biskup), ks. kanonik Zdzisław Róż. Na czele pochodu niesione są transparenty: jeden wskazujący numer kolejnej pielgrzymki i drugi wskazujący na organizatora pielgrzymki: KOŚCIELNA SŁUŻBA MĘŻCZYŹN „SEMPER FIDELIS” ARCHIDIECEZJI GDAŃSKIEJ.

Na przykościelnym placu formuje się procesja: do przybyłych z Gdańska pielgrzymów dołączają grupy reprezentujące różne środowiska ze swoimi sztandarami oraz pielgrzymi z okolicznych parafii. Procesję na Wzgórze św. Wojciecha wprowadzają hierarchowie: gdański arcybiskup, gdańscy biskupi i zaproszony gość – biskup z innej diecezji. W 2017 r., w jubileuszu 25-lecia ustanowienia archidiecezji i metropolii gdańskiej na uroczystości patronalne przybył abp Salvatore Pennachio, nuncjusz apostolski w Polsce.

Tradycją jest, że przed główną pielgrzymką, na trasę pielgrzymkową o godz. 8.00 wyrusza spod bazyliki Mariackiej młodzież, aby o godz. 10.00 uczestniczyć we Mszy św.

Ostatnia pielgrzymka na Wzgórze św. Wojciecha miała miejsce w 2019 r. Ze względu na panującą pandemię uroczystości odpustowe ku czci św. Wojciecha w 2020 r. odbyły się w oliwskiej archikatedrze, a w 2021 r. w bazylice Mariackiej. Ta uroczystość zbiegła się z ingresem abp. Tadeusza Wojdy. Metropolita gdański, klęcząc przed relikwiami Świętego, zawierzył patronowi całą archidiecezję i swoją posługę.

Ziarno, które obumrze przynosi plon obfity

Odpowiedzią na misyjną działalność św. Wojciecha jest udział wielu polskich księży w misjach w różnych częściach świata. Znaczący udział w tej działalności mają księża pochodzący z naszej parafii. Jak wiemy, przez wiele lat pracowali w Kamerunie ks. Tadeusz Polak i ks. Jacek Ossowski. Aktualnie sześciu księży pracuje poza granicami Polski: we Francji księża Piotr Kiedrowski i Mateusz Konkol, we Włoszech ks. Marek Łabuć, w Wietnamie ks. Andrzej Gowkielewicz, na Martynice ks. Jacek Ossowski oraz w USA ks. Tadeusz Jank.

Jeden z hierarchów w homilii odpustowej, przytaczając ewangeliczną przypowieść o ziarnie, które obumrze, aby wydać plon (J 12, 20-33) stwierdził: śmierć św. Wojciecha wydała plon obfity.

Dzisiaj możemy powiedzieć, że męczeństwo św. Wojciecha oraz trwanie ludności Pomorza Gdańskiego w tradycji oddawania czci Świętemu dało trwale podwaliny Kościoła Gdańskiego.

Tekst i zdjęcia: Stanisław Mazurek.
Pomocne były: Gość Niedzielny, numery 16 i 17 z 2021 r.

Rok 2010. Poczet sztandarowy KSM naszej parafii

Rok 2015. Czoło procesji

Rok 2017. Formowanie się procesji

Rok 2014. Hierarchowie w drodze na Wzgórze św. Wojciecha

Rok 2018. Eucharystia święta

Piękna Gemma

Przeoglądając kartki kalendarza, natknęłam się na piękne imię „Gemma”. W nawiasie obok imienia – napis „dziewica”. Przyznam, że bardzo zaintrygowała mnie ta postać. I słusznie, bo dowiedziałam się wielu ciekawych rzeczy o niezwyklej dziewczynie, która nosiła to niepospolite imię.

Wczesne dzieciństwo

Gemma urodziła się 12 marca 1878 roku w miejscowości Borgonuovo, gminie Capannori, parafii Camigliano, diecezji lukkijskiej, we Włoszech. Była piątym dzieckiem z ośmiorga, które przyszło na świat w rodzinie Aurelii Landi i Enrico Galvaniego. Matka pochodziła ze znanego rodu florenckiego, a ojciec był aptekarzem. Na drugi dzień po narodzeniu nasza bohaterka otrzymała chrzest święty, na którym nadano jej imiona Gemma Humberta Pia. W owym czasie jeszcze żadna święta nie nosiła imienia „Gemma”, co trochę martwiło jej matkę. Zaprzyjaźniony z rodziną ksiądz wyjaśniał, że imię Gemma oznacza „klejnot” i może to oznaczać, iż dziewczynka wyrośnie na „rajski klejnot”.

Miesiąc po urodzeniu Gemmy rodzina przeniosła się do Lukki i tu osiadła na stałe. Już od najmłodszych lat Gemma przejawiała zainteresowanie sprawami wiary. Wolała słuchać opowieści mamy o Jezusie niż bawić się lalkami.

26 maja 1885 roku abp Nicola Ghilardi, ordynariusz diecezji lukkijskiej, udzielił Gemmie sakramentu bierzmowania. Wówczas mama Gemmy już od kilku lat poważnie chorowała na gruźlicę. W późniejszym czasie przyszła siostra tak napisała w swoim dzienniczku: Wysłuchałam mszy w sposób jak najpobożniejszy, modląc się za nią [za matkę - przyp. autora]; w pewnej chwili usłyszałam w sercu głos: „Chcesz mi dać mamę?” „Tak” – odpowiedziałam. – „Ale jeżeli weźmiecie także i mnie”. „Nie!” – powtórzył ten sam głos – „Odadaj mi Twoją mamę z własnej woli. Ty teraz musisz zostać z tatusem. Zaprowadzę ją do nieba, wiesz? Dasz mi ją ochoczo?”. Byłam zmuszona powiedzieć – „tak”. Po zakończeniu Mszy pobiegłam do domu. Mój Boże! Spoglądałam na mamę i płakałam; nie mogłam się powstrzymać. Po pięciu latach chorowania, 17 września 1886 r. pani Aurelia zmarła.

Szkoła i I Komunia Św.

Po śmierci mamy Gemma została oddana do szkoły sióstr Oblatek Ducha Świętego, zwanych popularnie „zytkami”. Przełożoną w tej szkole była późniejsza błogosławiona Helena Guerra, założycielka tego zgromadzenia. Gemma była bardzo lubiana w szkole, zarówno przez nauczycieli, jak i przez koleżanki. Pomimo swej cichości i rezerwy zawsze chętnie obdarowywała każdego przyjaznym uśmiechem. Z natury była dzieckiem bardzo żywym, jednak jako uczennica, przejawiała ogromną samodyscyplinę i panowanie nad swoimi emocjami. Któregoś razu przełożona sióstr poprosiła nauczycielkę Gemmy i całą jej klasę o modlitwę za konającego, który uporczywie odmawiał przyjęcia sakramentów świętych. Po zakończonej modlitwie Gemma wstała, podeszła do nauczycielki i szepnęła jej do ucha: Zostałyśmy wysłuchane. W tym samym dniu wieczorem dotarła do nich wiadomość, iż ów człowiek rzeczywiście się nawrócił i przed swą śmiercią odnalazł ukojenie w wierze. W szkole sióstr oblatek Gemma została dopuszczona do I Komunii Św. W przededniu pełnego uczestnictwa we Mszy św. tak napisała w swoim dzienniczku: Postaram się, aby każda spowiedź odpra-

wiać i Komunię Św. przyjmować tak, jakby to był ostatni dzień w moim życiu. Będę często nawiedzać Pana Jezusa w Najświętszym Sakramencie, zwłaszcza, gdy będę strapiona. Po przyjęciu I Komunii Świętej zwierzyła się swojemu kierownikowi duchownemu: Wczoraj przeżyłam dzień w raju, byłam ciągle przy Jezusie, mówiłam tylko o Jezusie, byłam szczęśliwa z Jezusem i nawet płakałam przed Jezusem, a w dzienniczku zanotowała: Nie sposób opisać tego, co w owym momencie zaszło pomiędzy mną a Jezusem. Sprawił, że tak silnie odczułam Go w mej duszy. Uświadomiłam sobie wtedy, że rozkosze niebieskie różnią się od ziemskich i ogarnęło mnie pragnienie utrwalenia tego mojego związku z Bogiem wiecznotrwałym.

Bóg doświadcza tego, kogo kocha

W życiu Gemmy potwierdzała się prawdziwa prawda, iż Bóg doświadcza tego, kto Go kocha bezgranicznie. Gdy zachorował poważnie na gruźlicę jej brat, Eugeniusz, Gemma opuściła internat i szkołę, by go pielęgnować. Czuwała przy nim dzień i noc, aż w końcu sama osłabła i zachorowała na trzy miesiące. Do pełnego zdrowia już nigdy nie powróciła. Niedługo potem

wywiązała się u niej choroba nóg. W czasie operacji cały czas ścisnęła w rękach krzyż.

Nie był to koniec przykrych doświadczeń. Po odejściu brata do wieczności, zmarł przedwcześnie również jej ojciec, który na dodatek doprowadził do ruiny cały rodzinny majątek. Było to wynikiem jego hojności i częstego kredytowania ludziom znajdującym się w ciężkiej sytuacji materialnej (jego apteka dosyć nieźle prosperowała). Pozostawił Gemmę i resztę dzieci kompletnie bez grosza. Po jego śmierci to Gemma w wieku dziewiętnastu lat zajęła się wychowaniem rodzeństwa. W miarę ich dorastania – na krótko zamieszkała ze swoją ciotką i wujkiem. I chociaż w ich wspólnym mieszkaniu było dużo miłości i przejawów dobroci, to jednak trudno znosiła ich barwne życie towarzyskie. Ich częste wizyty w mieście i zachęcanie do tego również Gemmy, sprawiały jej wiele trudności i smutku zarazem. W tym czasie miała dwie propozycje małżeństwa. Gemma jednak ceniła ciszę i spokój, a nade wszystko pragnęła modlitwy i obecności Boga – małżeństwo według niej uniemożliwiałoby to – więc odrzuciła obie propozycje.

Gemma ogromnie kochała ubogich – wielu prosiło ją o pomoc. Dopóki mogła, dawała im swój dobytek. Później, kiedy już sama stała się biedna, obdarowywała ich swoją przyjaźnią. Płakała nad ich nieszczęściem, całkowicie ignorując swoje problemy.

Czekam na ciebie na Kalwarii...

Pewnego dnia po przyjęciu Komunii św. Gemma usłyszała głos Pana Jezusa: Odwagi, Gemmo, czekam na ciebie na Kalwarii. Następnie ukazał się jej Anioł Stróż, który trzymał w ręku dwie korony – jedną z cierni, drugą z białych lilii. Spytał się Gemmy, którą wybierze. Ta wybrała koronę cierniową Jezusa.

Gemma nie mogła sobie wyobrazić, jak można wierzyć w Jezusa i nie kochać Go całym sercem. W swoich notatkach pisała: Jezus jest kochanym Oblubieńcem, któremu oprzeć się nie można. Miłosierdzie Jezusowe całą mnie porывa w tej chwili. Jak można nie kochać Jezusa z całej duszy, ze wszystkiego serca?

Spadło na nią wiele chorób (m.in. nieuleczalna gruźlica kręgosłupa), które spowodowały, że Gemma przez rok leżała przykuta do łóżka. Lekarze nie dawali jej żadnych szans na przeżycie. Jednak dzięki modlitwom za wstawiennictwem św. Marii Małgorzaty Alaquoque i św. Gabriela Possentiego (nazywanego również św. Gabrielem od Matki Bożej Bolesnej) została w cudowny sposób uzdrowiona.

8 czerwca 1899 roku Gemma miała przecucie, iż dostąpi jakiejś niezwyklej łaski. Opowiedziała o tym swemu spowiednikowi. W wigilię uroczystości Serca Pana Jezusa, Gemma otrzymała dar stygmatów. Napisła o tym tak: Był wieczór, ogarnął mnie ogromny żal za grzechy, jakiego dotąd nie odczuwałam. Uświadomiłam sobie równocześnie wszystkie cierpienia, jakie Pan Jezus poniósł dla mego zbawienia. I oto znalazłam się w obecności mej Matki. Po Jej prawej ręce stał Anioł Stróż. Kochająca Matka nakazała mi wzbudzić żal serdeczny za grzechy, a gdy to uczyniłam, zwróciła się do mnie ze słowami: „Córko, w imię Jezusa masz odpuszczone grzechy. Jezus, mój Syn, bardzo cię ukochał i pragnie dać ci dowód swojej szczególnej łaski. Czy zechcesz okazać się jej godną? Ja ci będę Matką. Czy chcesz mi się okazać prawdziwą córką?”. Po czym rozchyliła swój płaszcz i okryła mnie nim. W tej chwili ukazał mi się Pan Jezus. Jego wszystkie rany były otwarte, lecz zamiast krwi wydobywały się z nich płomienie. Natychmiast te płomienie dotknęły moich dłoni, stóp i serca. Miałam wrażenie, że z bólu umieram, i gdyby mnie nie podtrzymała Matka Boża, byłabym upadła na ziemię. Gdy przyszedłam do siebie, stwierdziłam, że kłęczałam na podłodze. W rękach, w stopach i w sercu wciąż odczuwałam przejmujący ból. Kiedy się podniosłam, zauważyłam, że miejsca, w których odczuwałam ból, silnie krwawią. Okryłam je, jak mogłam, i przy pomocy Anioła Stróża dowlokłam się do łóżka (...). Boleści ustały dopiero w piątek o godzinie trzeciej po południu.

Popatrz, co zrobił mi Jezus

Następnego dnia osłoniła swe dłonie rękawiczkami i jak zwykle poszła do kościoła na Mszę świętą. Później pokazała stygmaty jednej ze swoich ciotek, mówiąc: Popatrz tylko, co zrobił mi Jezus! W każdy czwartek wieczorem Gemma popadała w ekstazę i wówczas znów pojawiały się stygmaty. Utrzymywały się one do piątkowego wieczoru lub sobotniego poranka, a potem krwawienie ustawało, rany się zasklepiały, a w miejscu głębokich ran pojawiały się białe blizny.

W późniejszym czasie jeden z opiekunów Gemmy zwrócił się o opinię do pewnego lekarza. Poprosił go o zbadanie stygmatów. I tak jak przewidziała Gemma – lekarz uznał je tylko za objaw choroby (dziwny, bo dziwny, ale jednak choroby) i urojenie nadmiernie pobożnej osoby.

Pomimo takiego werdyktu ze świata lekarskiego stygmaty wciąż się pojawiały. Przestały dopiero na trzy lata przed jej śmiercią. W tym czasie opiekun Gemmy zabronił jej akceptować ten fenomen, prosiła więc Boga, żeby stygmaty ustąpiły. I rzeczywiście to wymodliła, choć białe ślady widoczne były aż do dnia jej śmierci.

Pasjoniści w życiu Gemmy

Gemma czuła, że kusi ją diabeł. Modliła się więc o pomoc do Gabriela Possenti (później został kanonizowany). Był on pasjonistą, który pojawiał się w jej snach i obiecywał opiekę, nazywając ją „siostrą”. Podczas jednego z tych objawień Gabriel nazaczył ją znakiem pasjonistów (zgromadzenia założonego przez Possentiego). Wyznała wówczas, że pragnie wstąpić do klasztoru, na co Gabriel odpowiedział, żeby złożyła ślub religijności i niczego więcej nie robiła. Wyjaśnił jej, że chociaż będzie wiodła życie zakonnicy, to jednak nigdy nie będzie w żadnym zakonie. Mimo to Gemma starała się o przyjęcie do klasztoru, jednak ze względu na słabe zdrowie prośba jej została odrzucona. Rozczarowanie z tym związane ofiarowała Bogu. Spowiednikami i kierownikami duchowymi Gemmy byli ojcowie pasjoniści. I to na ręce jednego z nich złożyła cztery śluby, właściwe zakonowi. Ponieważ została obdarzona również darem proroctwa, przepowiedziała, iż siostry ze zgromadzenia Gabriela Possentiego – pasjonistki utworzą klasztor w Lucca. Gdy ostatecznie zrozumiała, iż nie nadejdzie nigdy chwila, gdy przekro-

czy próg klasztoru pasjonistek, powiedziała: Pasjonistki nie chciały mnie przyjąć, ale mimo to, jako że pragnę przebywać z nimi, dostąpię tego po śmierci. I tak się stało. Pochowano ją na publicznym cmentarzu w Lukce, a kilka lat później, gdy w mieście powstał klasztor pasjonistek, przeniesiono do tamtejszej kaplicy jej doczesne szczątki. Tak spełniły się słowa Gemmy, że choć pasjonistki nie mogły jej przyjąć za życia, zrobią to po jej śmierci. Dziś można tam oglądać skromne sprzęty, których używała św. Gemma oraz narzędzia pokuty, lekturę i fotografie.

Umarła z uśmiechem

W roku 1902, w dniu uroczystości Zesłania Ducha Świętego, Gemma zachorowała bardzo poważnie. Po chwilowym polepszeniu się zdrowia, nastąpiło gwałtowne pogorszenie. Wezwany spowiednik udzielił jej ostatnich sakramentów. Agonia trwała jednak jeszcze przez szereg długich miesięcy, bo aż do 11 kwietnia 1903 roku. W Wielką Srodę Gemma przyjęła wiatyk, a w Wielką Sobotę odešla z tego świata.

Zmarła cicho, w obecności księdza z miejscowej parafii. Tenże ksiądz powiedział: Wielokrotnie stawałem przy łożu śmierci, nigdy jednak nie widziałem nikogo, kto by umierał tak jak Gemma; nie zapowiadając tego żadnym gestem, żadną łzą ani nawet urywanym oddechem. Umarła z uśmiechem, który pozostał na jej wargach; nie mogłem uwierzyć, że naprawdę nie żyje. Zmarła w wieku 25 lat. W 1917 roku rozpoczął się proces kanoniczny o uznanie świętości Gemmy Galgani. Papież Pius XI 29 września 1931 roku promulgował dekret o heroicznosci cnót Gemmy. Beatyfikacja miała miejsce 14 maja 1933 r., a w 1940 roku papież Pius XII dokonał jej kanonizacji. Jej wspomnienie przypada 11 kwietnia, a w zakonie pasjonistów – 16 maja. Uznawana jest jako Patronka: pasjonistek, sierot, chorych na gruźlicę, studentów, uczniów, aptekarzy. Wzywana jest również w obronie przed pokusami.

Wzór dla innych świętych

Po śmierci Gemma stała się wzorem dla innych, między innymi dla świętego Maksymiliana Kolbego. Obrął ją sobie obok świętej Teresy z Lisieux jako nauczycielkę życia wewnętrznego. I to na długo zanim została ona oficjalnie przyjęta przez Kościół do chwały ołtarzy. Ojciec Kolbe zainteresował się jej osobą jeszcze zanim został kapłanem. Usiłował wykryć tajemnicę serc tych świętych, która związała ich z Matką Bożą – pisał o nim jeden z jego franciszkańskich współbraci. W krakowskiej celi ojca Kolbego – obok figury Niepokalanej – znajdowały się obrazki Gemmy Galgani i Teresy od Dzieciątka Jezus.

Ojca Kolbego zachwyciła jej prostolinijność – jej nieskomplikowana droga do świętości. Rozczytywał się w „Głębiach duszy” – duchowym „pamiętniku” Gemmy. Studiował tę książkę wielokrotnie. Czytał ją w czasach seminaryjnych i po powrocie z Rzymu, podczas leczniczego pobytu w Zakopanem w 1921r. „Głębie duszy”, już po raz trzeci ją czytam i bardzo mi się podoba. Więcej mi dobrego zrobiła niż rekolekcje – zwierzał się w liście do matki. Często cytował dewizę Świętej, że Boga należy „kochać bez granic”. Uczył się od niej doskonałego posłuszeństwa woli Bożej, podziwiał jej pełne cierpienia i poddane woli Bożej życie. Poprzez rozpamiętywanie jej życia rozumiał, co znaczy „kochać cierpienie”, pojął również, że heroiczne i konsekwentne posłuszeństwo woli Bożej jest najkrótszą i najprostszą drogą do Nieba. Zdawał sobie jednak sprawę, że nie po to jest światło, by pod korcem stało, dzielił się zatem swoją fascynacją z innymi. Kiedy w 1921r. przebywał na kuracji w Nieszawie, podsunął swoją ulubioną książkę miejscowemu pastorowi.

Ojciec Maksymilian Kolbe uważał Gemmę Galgani i Teresę z Lisieux za doskonale realizatorki ideałów, które przyswiecały Rycerstwu Niepokalanej. Podziwiał obie i stawał pierwszym członkiem Rycerstwa za wzór wyteżonej pracy na chwałę Bożą, połączonej z żarliwą troską o przyprowadzenie jak największej liczby dusz do Boga.

Sylwia Stankiewicz

Źródło: Zoffoli E., *Święta Gemma Galgani. Życiorys i modlitwy*, tł. R.S. Pujsza, Warszawa 2012

Częstochowskie zawierzenie Maryi w Niedzielę Miłosierdzia Bożego

W każdą pierwszą sobotę miesiąca zjeżdżają się do Częstochowy tłumy wiernych z całej Polski, aby zawierzyć Maryi siebie, swoje rodziny i całe swoje życie oraz otrzymać pamiątkowy Akt Zawierzenia.

Nie inaczej było, mimo trwającej nadal pandemii, na początku kwietnia tego roku, tym bardziej, że owo zawierzenie zbiegło się tym razem z Niedzielą Miłosierdzia Bożego. W wigilię tej wielkiej uroczystości kilka osób z naszej grupy poszło więc na wieczorną mszę św. do pallotyńskiego Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w częstochowskiej Dolinie Miłosierdzia. Przed mszą św. mieliśmy okazję uczestni-

czyć jeszcze w modlitwie zawierzenia Miłosierdziu Bożemu, prowadzonej po włosku i przeplatanej pięknymi kanonami z Taize. Po mszy św. odbyło się tam natomiast słowno-muzyczne Misterium Miłosierdzia, z którego jednak zrezygnowaliśmy na rzecz Apelu Jasnogórskiego w kaplicy MB Częstochowskiej, podczas którego mieliśmy właśnie zawierzyć się Maryi. Trzeba było dotrzeć do niej dość wcześnie, aby móc wejść do środka, gdyż obowiązywał w niej limit do 27 osób. Tego wieczoru w Apelu brali też udział przedstawiciele motocyklistów wraz ze swoim krajowym kapłanem, którzy mieli akurat swój coroczny zjazd w Częstochowie. Wśród uczestników znajdowali się również reprezentanci różnych rodzajów Wojska Polskiego (także ze swoim kapłanem), jako że następnego dnia wypadła kolejna już rocznica katastrofy smoleńskiej. Z tego też powodu na klasztornym placu zapalono mnóstwo różnokolorowych zniczy pod

Jasnogórski Akt Zawierzenia Maryi

najmniejsza bodaj figurka MB z sanktuarium w Gidle

pamiątkowym pomnikiem-płaskorzeźbą ku czci wszystkich ofiar tej katastrofy.

Podczas wspomnianego wyjazdu modliliśmy się także o zdrowie własne oraz naszych rodzin w dominikańskim Sanktuarium Matki Bożej Gidelskiej. W bocznej kaplicy tego sanktuarium znajduje się najmniejsza w Polsce, słynąca łaskami figura Matki Bożej, którą w XVII wieku znalazł na swoim polu jeden z tamtejszych rolników. Liczne wota są dowodem na to, jak wiele osób odzyskało zdrowie (także w czasie obecnej pandemii) za Jej wstawiennictwem.

Na obrzeżach Częstochowy nawiedziliśmy natomiast Sanktuarium Krwi Chrystusa, w którym znajdują się jedyne w Polsce (i jedne z trzech na świecie) relikwie Krwi Chrystusa pierwszego stopnia. Jeden z tamtejszych Misjonarzy Krwi Chrystusa udzielił nam specjalnego błogosławieństwa Relikwiarzem.

Tekst i zdjęcia: Ewa Wojaczek

ołtarz w Sanktuarium Krwi Chrystusa

wnętrze zabytkowego Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Częstochowie

piękne mozaiki w nowym Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Częstochowie

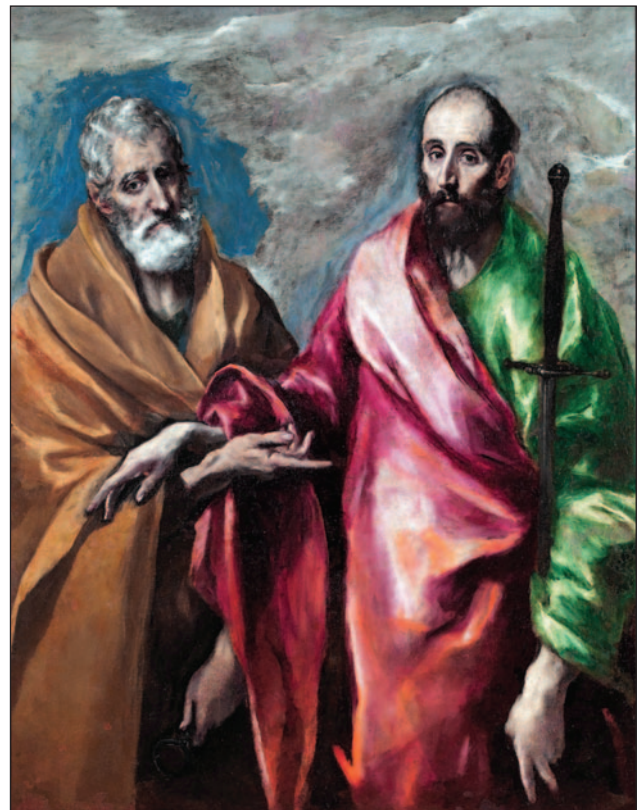
apelowe błogosławieństwo arcybiskupa Wacława Depo

ŚWIĘCI I BŁOGOSŁAWIENI – ZNANI I NIEZNANI

Św. Piotr i Paweł – dwójka nierozrwalnych apostołów

Święci Piotr i Paweł bardzo często wymieniani są razem jako patroni wielu kościołów (m. in. w Jelitkowie w naszym dekanacie), fundacji czy instytucji. Czczeni są także razem w kalendarzu liturgicznym Kościoła katolickiego. W pierwszym momencie wywołuje to nawet lekkie zdziwienie, gdyż analizując ich życiorysy, można stwierdzić, że niewiele ich praktycznie łączyło, a więcej raczej dzieliło. Podczas gdy Piotr (wł. Szymon) był bowiem prostym galilejskim rybakiem, Paweł (wł. Szaweł) jako wykształcony faryzeusz reprezentował ówczesną elitę żydowską. Piotr od samego początku należał do ścisłego grona dwunastu apostołów, gorliwie wyznając Jezusa i towarzysząc Mu od momentu powołania go aż po Jego pojmanie. Paweł natomiast (niestety!) zwalczał na początku swego życia wyznawców Jezusa, a samego Mistrza spotkał dopiero w drodze do Damaszku już po Jego śmierci i zmartwychwstaniu. Przyłączył się zatem do grona apostołów wprawdzie dopiero po swoim nawróceniu na chrześcijaństwo, jednak potem stał się największym głosicielem Słowa Bożego podczas swoich bardzo licznych podróży apostołskich oraz najbardziej chyba płodnym spośród wszystkich apostołów, gdyż napisał najwięcej (w sumie aż 13) listów apostołskich do różnych wspólnot chrześcijańskich, których treść utrwalona została w Nowym Testamencie. O ile więc św. Piotra można z całą pewnością nazwać wielkim apostołem narodów z uwagi na fakt powołania go na pierwszego z dwunastu najbliższych uczniów Jezusa, a później także na pierwszego biskupa Rzymu oraz papieża (zarządcę dzisiejszej Stolicy Apostolskiej), o tyle św. Paweł stał się równie wielkim apostołem narodów z uwagi na swoją najszerzej zakrojoną działalność apostołską wśród wielu ówczesnych narodów.

Tych dwoje apostołów łączy jeszcze kilka innych wspólnych cech. Obaj otrzymali od Jezusa nowe imiona, które symbolizowały w pewnym sensie narodziny w nich nowego człowieka, powołanego do pełnienia nowej, bardzo ściśle określonej misji życiowej. Obaj ponieśli także w Rzymie męczeńską śmierć za wyznawaną przez siebie wiarę: św. Paweł został ścięty mieczem w 66/67 roku, św. Piotr zo-

Obraz El Greco – Saint Peter and Saint Paul – Google Art Project
– Piotr Apostoł – Wikipedia, wolna encyklopedia

stał natomiast ukrzyżowany (na własne życzenie jednak głową w dół, gdyż nie czuł się godzien ponieść taką samą śmierć jak Chrystus) w 64/67 roku.

W krajach nadmorskich w dniu obu świętych ludzie morza urządzają uroczyste pielgrzymki ku ich czci. W Polsce tego dnia ma zawsze miejsce tradycyjna pielgrzymka morska rybaków na wodach Zatoki Puckiej.

Wspomnienie liturgiczne: 29 czerwca (od 285 roku)

Tekst (opracowany na podstawie źródeł internetowych): Ewa Wojaczek

Św. Jan i noc świętojańska

Z 23-go na 24-go czerwca, a więc w noc letniego przesilenia słońca, ma co roku miejsce tzw. noc świętojańska, którą obchodzi się dość różnie nie tylko w różnych częściach naszego kraju, lecz także Europy, a której korzenie sięgają pogańskich tradycji w Imperium Rzymskim i w kulturze celtyckiej. Wszystkie te bardzo zróżnicowane obrzędy łączą jednak dwa wspólne elementy symbolizujące podstawowe żywioły: ogień i woda. Najczęściej rozpala się wtedy bowiem ognisko (wł. sobatina lub białorus. kupało), wokół którego dziewczęta i kobiety tańczą (Polska, kraje skandynawskie) lub przez które chłopcy i mężczyźni skaczą (Niemcy, Rosja, Litwa, Łotwa), co pierwotnie miało za zadanie zaimponowanie ukochanej osobie. W niektórych krajach (Irlandia, Francja, Ukraina) na ognisku pali się też kukłę, co do złudzenia przypomina nasze wiosenne przesilenie słońca z topieniem Marzanny na czele. Na Białorusi nieodzowna jest tego wieczoru kąpiel w wodzie (np. rzece, jeziorze), a gdzie indziej dziewczęta puszczają na wodę wianki z zapalonymi świeczkami (Polska, Rosja), które mają wyłowić ich przyszli mężowie. Wianki, nawet jeżeli nie puszczą się ich na wodę, są tej nocy nieodłącznym elementem stroju każdej dziewczyny lub kobiety. Plecie się je z różnego rodzaju polnych kwiatów (maków, chabrow) i ziół leczniczych (głównie dziurawca i macierzanki), które mają za zadanie chronić ich właścicielki przed chorobami. Wplata się w nie także często zielone liście paproci oraz młode gałązki wierzby, którym od zarania przypisywano wybitnie magiczną moc.

Wielu z nas na pewno niejedną już raz w życiu świętowało tę noc, nie zastanawiając się jednak najprawdopodobniej nad tym, jaki związek ma to święto o – jakby nie było – pogańskich korzeniach ze św. Janem i o którego św. Jana właściwie w nim chodzi. Świętych (nie mówiąc o błogosławionych) o imieniu Jan jest bowiem tak wielu, że nawet cały jeden numer naszego „Głosu Brata” nie wystarczyłby na to, aby zaprezentować choćby tylko po krótko każdego z nich. Obok wspomnianego już nowotestamentowego proroka czy też św. Jana Ewangelisty są wśród nich także znani papieże (np. Jan Paweł II, Jan XXIII), biskupi (np. Jan Antoni Farina, Jan Chryzostom), zakonnicy (np. Jan z Dukli, Jan od Krzyża), a także bardzo liczne grono prezbiterów (np. Jan Kanty i mój najbardziej ulubiony święty – Jan Maria Vianney). Sądząc po dacie, można wnioskować, że tradycja nocy świętojańskiej nawiązuje oczywiście do św. Jana Chrzciciela. Wskazuje na to także opisana wyżej symbolika wody, która pojawia się przy tych obchodach w niemal każdym kraju. Wraz z ogniem (drugim elementem obchodów nocy świętojańskiej) miała ona oczyszczać nas z działania złych mocy, czarów, zaklęć itp., podobnie jak w chwili naszego chrztu oczyszczani jesteśmy (oficjalnie) do społeczności Kościoła.

Wspomnienie św. Jana Chrzciciela w Kościele katolickim obchodzone jest dwukrotnie:

Św. Jan Chrzciciel chrzci Jezusa w rzece Jordan
- figurka z żywicy sprzedawana przez Holyart.pl

24 czerwca – narodzenie św. Jana Chrzciciela (uroczystość liturgiczna)

29 sierpnia – męczeństwo św. Jana Chrzciciela (wspomnienie obowiązkowe)

Tekst (opracowany na podstawie różnych źródeł internetowych): Ewa Wojaczek

DMM „Lux Cordis” – artystyczne mydełka dla potrzebujących

Wspólnota Młodszej Młodzieży w środę (9.06.2021) zaangażowała się w akcję charytatywną, a konkretniej w produkcję pięknie ozdobionych mydełek dla osób potrzebujących. Te małe prezenciki uczyniliśmy własnoręcznie, przy pomocy przeznaczonych do tego składników. Mieliśmy przy tym sporo satysfakcji i radości. Zapakowane, kolorowe mydełka, z przyczepionymi fragmentami z Pisma Świętego

będą następnie roznoszone do rodzin, które tego potrzebują. Dziękujemy Pani Ani za zaproszenie oraz za inicjatywę tak pięknej działalności. Daliśmy z siebie wszystko i mamy nadzieję, że udało się pomóc, a wspomniany uczynek miłosierdzia sprawi uśmiech na twarzach wielu ludzi, do których trafią te nasze małe arcydzieła.

Spotkanie Wspólnot „Lux Cordis” – z ks. Piotrem Wieckim

We wtorek 25.05.2021 odwiedził naszą parafię ks. Piotr Wiecki, diecezjalny duszpasterz młodzieży. Wszystkie wspólnoty „Lux Cordis” zebrały się, aby posłuchać konferencji o wspólnocie oraz o projekcie DOM – czyli Diecezjalnych Oratoriach Modlitwy.

Jednym z ognisk będzie nasza parafia. W tej formule będziemy polecać młodzież naszej archidiecezji w modlitwie w każdy I i III czwartek miesiąca. Zapraszamy już od września.

Wspólnota Jezusowej Łodzi

Po wielu spotkaniach on-line Wspólnota Jezusowej Łodzi spotkała się na Mszy świętej w naszej świątyni na wspólnym uwielbieniu Boga.

Po Eucharystii w salce podsumowaliśmy, trudny przez pandemię, rok pracy i podjęliśmy wakacyjne dzieło modlitwy za braci i siostry ze wspólnoty.

Zakończenie roku formacyjnego 2020/21

DUSZPASTERSTWO MŁODSZEJ MŁODZIEŻY

23 czerwca odbyło się nasze ostatnie spotkanie w tym roku szkolnym. Z tej okazji poszliśmy na ognisko. Zjedliśmy kiełbaski, a następnie graliśmy w gry integracyjne. Następnie przyszedł czas na podziękowania Panu Bogu za 5 lat istnienia naszej wspólnoty oraz za osoby, które formowały naszą grupę. Pożegnaliśmy również naszego opiekuna Księdza Pawła, który od 25 sierpnia rozpocznie swoją posługę w ka-

tedrze oliwskiej. Wykorzystaliśmy ten czas najlepiej jak potrafiliśmy, by przed wakacyjną przerwą nacieszyć się sobą nawzajem. Będziemy tęsknić za Księdzem, jednak mamy nadzieję, że w nowym roku formacyjnym wrócimy w takim samym, a może nawet w większym składzie do naszych spotkań.

Ola Brylowska

Zakończenie roku katechezy z przedszkolakami

Wspólnota Młodzieżowa i Duszpasterstwo Akademickie zakończyło rok formacyjny 2020/21

22 czerwca Wspólnota Młodzieżowa „Lux Cordis” wraz z Duszpasterstwem Akademickim zakończyli rok formacyjny. Początkowo mieliśmy udać się na ognisko, jednakże warunki pogodowe były niepewne i zostaliśmy w salce. Po pandemii to była mała odmiana. Znowu było gwarno na plebanii. Zebrało się około 50 młodych ludzi. Mieliśmy czas, aby pograć razem w planszówki i porozmawiać przy wspólnym posiłku. Niech Bóg będzie uwielbiony we wspólnocie.

OKRUCHY

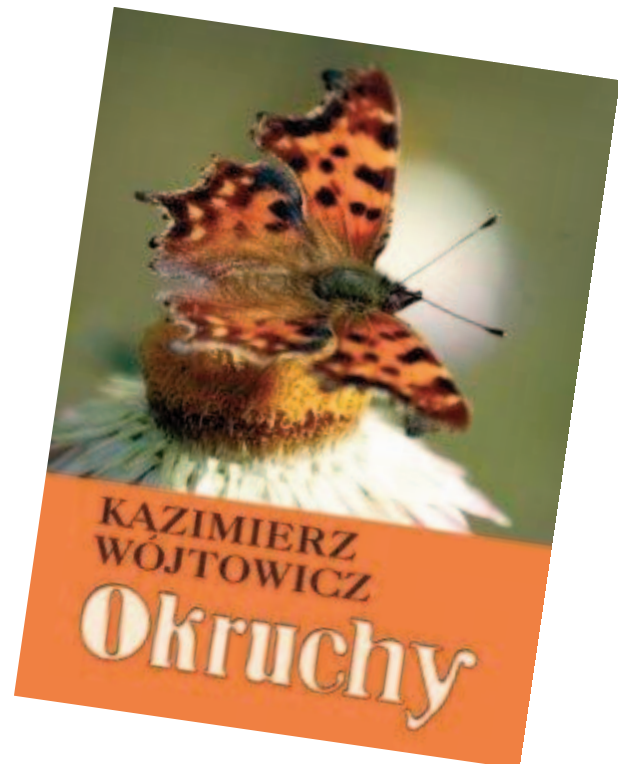
Kazimierz Wójtowicz

O milczeniu inaczej

Prawie wszystkie reguły zakonne kładą wielki nacisk na ciszę i nakazują, mniej lub bardziej, surowe milczenie. W jednym z klasztorów można wyczytać takie polecenie: - Mów tylko wtedy, gdy potrafisz przez to pogłębić ciszę!

- Milczenie jest po mowie drugim mocarstwem świata. /Lacordaire/
- Istnieje wiele hałasów, ale tylko jedna cisza. /Kurt Tucholsky/
- Komu język posłuszny, ten często milczy. /S. J. Lec/
- Skupienie jest początkiem nawrócenia. /św. O. Kolbe/
- W kontemplacji patrzymy na Niego w milczeniu, w medytacji pytamy Go, co należy robić, myśleć, mówić, aby być Mu posłusznym. /Karol de Foucauld/
- Ludzie uczą się mówić, a przecież najważniejsza jest wiedza, jak i kiedy myśleć. /Lew Tołstoj/

wybór: Teresa Andrzejak

Pożegnanie Ireny Chrapczyńskiej

Dnia 7 kwietnia 2021 r. zmarła w wieku 86 lat Irena Chrapczyńska, należąca do wspólnoty Żywego Różańca w parafii św. Brata Alberta na Przymorzu.

Irena Chrapczyńska przez 40 lat była zelatorem Róży Różańcowej pod wezwaniem M.B. Hodyszewskiej zawiązanej w parafii pw. NMP Królowej Różańca Świętego, następnie przeniesionej do naszej parafii.

Uczestniczyła aktywnie w wielu wydarzeniach parafialnych i wspólnotach modlitewnych. Była Rycerką Św. Michała Archaniola oraz prowadziła III Grupę Miłosierdzia Bożego.

Podczas uroczystej Mszy św. odprawionej w naszej świątyni w dniu 21 kwietnia, której przewodniczył ks. Proboszcz Grzegorz Stolczyk, pożegnali panią Irenę: rodzina, sąsiedzi, przedstawiciele Wspólnot i parafianie.

Pani Irena została pochowana na Cmentarzu Srebrzysko w Gdańsku. Niech spoczywa w pokoju wiecznym.

WŁĄCZENI DO WSPÓLNOTY PRZEZ CHRZEST ŚWIĘTY:

Wojciech Jan Łangowski	28.03.2021
Jan Kępa	10.04.2021
Mikołaj Marcin Biesik	25.04.2021
Maya Cabezudo-Madejska	9.05.2021
Iga Matylda Balcerzak	21.05.2021
Szymon Niski	23.05.2021
Liliana Zalech	23.05.2021
Franciszek Zbysław Struś	23.05.2021
Franciszek Kwiatkowski	23.05.2021
Antonina Cyntia Miller	5.06.2021
Klara Iwaniuk	13.06.2021
Aleksander Szynszecki	13.06.2021
Mikołaj Michalski	13.06.2021
Wojciech Krzysztof Prądziński	13.06.2021

JUBILEUSZE SAKRAMENTU MAŁŻEŃSTWA:

<u>10. rocznica:</u>	
Aleksandra i Michał Łukasik	20.06.2021
Mirosława i Krzysztof Strzyżewscy	27.06.2021
<u>12. rocznica:</u>	
Katarzyna i Krzysztof Kowalscy	18.04.2021
<u>15. rocznica</u>	
Dorota i Jarosław Nałęczowie	30.05.2021
Agnieszka i Rafał	10.06.2021
<u>20. rocznica:</u>	
Justyna i Marek	25.04.2021
<u>26. rocznica:</u>	
Agnieszka i Krzysztof Kownaccy	18.06.2021
<u>28. rocznica:</u>	
Iwona i Piotr Kleinowie	20.06.2021
<u>30. rocznica:</u>	
Aleksandra i Tomasz	2.05.2021
<u>53. rocznica:</u>	
Maria i Stanisław	15.04.2021
50.rocznica:	
Maria i Jan Krawczyk	4.04.2021
<u>56. rocznica:</u>	
Marianna i Stanisław	20.06.2021
<u>58. rocznica:</u>	
Teresa i Jerzy	28.06.2021
<u>59. rocznica:</u>	
Irena i Ferdynand Wojciechowscy	23.04.2021

POWOŁANI DO WIECZNOŚCI:

Śp. Andrzej Liss, lat 66
 Śp. Władysław Duda, lat 76
 Śp. Jan Leśniewski, lat 75
 Śp. Kazimierz Klimek, lat 89
 Śp. Michał Kalinowski, lat 81
 Śp. Cecylia Jemioła, lat 84
 Śp. Mirosława Dubaniewicz, lat 74
 Śp. Halina Melkowska, lat 90
 Śp. Stanisław Skrzypek, lat 85
 Śp. Stanisław Legomina, lat 93
 Śp. Józef Słoński, lat 89
 Śp. Irena Mliczewska, lat 94
 Śp. Olga Janicka, lat 69
 Śp. Ewa Wojtowicz, lat 78
 Śp. Brunon Lipiński, lat 78
 Śp. Zenon Wiśniewski, lat 88
 Śp. Helena Wróbel, lat 80
 Śp. Krzysztof Krasakiewicz, lat 60
 Śp. Katarzyna Brzeska, lat 51
 Śp. Irena Jakubowska, lat 83
 Śp. Jadwiga Sieńko, lat 82
 Śp. Janina Buszman, lat 92
 Śp. Teresa Biesik, lat 83
 Śp. Helena Pietruszczyk, lat 92
 Śp. Jarosław Kaczmarkiewicz, lat 62
 Śp. Włodzimierz Wasiewski, lat 72
 Śp. Józef Pawlicki, lat 81
 Śp. Jadwiga Bulczak, lat 79
 Śp. Irena Chrapczyńska, lat 86
 Śp. Józef Pawlicki, lat 81
 Śp. Jan Rogowski, lat 88
 Śp. Jan Podleśny, lat 74
 Śp. Zenon Gołubiew, lat 72
 Śp. Jadwiga Kawecka, lat 91
 Śp. Barbara Osowska, lat 75
 Śp. Stanisław Grosiński, lat 89
 Śp. Teresa Jaglarska, lat 79
 Śp. Marian Niechwiadowicz, lat 65
 Śp. Zdzisław Bojek, lat 88
 Śp. Bernardyna Kijewska, lat 91
 Śp. Ryszard Kaczmarek, lat 76
 Śp. Krystyna Śmigielska, lat 79
 Śp. Jan Jeromin, lat 63
 Śp. Klaudia Sołtys, lat 30
 Śp. Henryk Kurpierz, lat 85
 Śp. Piotr Tysarczyk, lat 69
 Śp. Jan Król, lat 86
 Śp. Kazimierz Kobiela, lat 56
 Śp. Tadeusz Żmuda, lat 67
 Śp. Ksawera Ryta, lat 97
 Śp. Anna Mazurkiewicz, lat 75
 Śp. Tomasz Barański, lat 50
 Śp. Jadwiga Szymczak, lat 87
 Śp. Eugeniusz Ratajczak, lat 78
 Śp. Juliusz Terajewicz, lat 88
 Śp. Jacek Kamecki, lat 56
 Śp. Józef Kaźmierczak, lat 86
 Śp. Halina Molenda, lat 73
 Śp. Zofia Celińska, lat 73

Niech odpoczywają w pokoju wiecznym. Amen.

„Głos Brata” – pismo wydawane przez parafię pod wezwaniem św. Brata Alberta,
 adres: 80-395 Gdańsk, ul. Olsztyńska 2, tel. 058 556 42 40; e-mail: albert@diecezja.gda.pl; www.bratalbert.com.pl

Opiekun redakcji – Proboszcz ks. kan. Grzegorz Stolczyk. Redaguje zespół. Redakcja zastrzega sobie prawo do redagowania i skracania nadesłanych tekstów. Materiałów nie zamówionych redakcja nie zwraca. Listy do redakcji prosimy składać w punkcie sprzedaży prasy katolickiej przy kościele lub w kancelarii parafialnej.
 Opracowanie graficzne, skład i przygotowanie do druku: Teresa Sowińska. Korekta tekstu: Anna Jaśkowiak. Wiadomości parafialne: Marcin Smoszna. Zdjęcia: z własnych zasobów.

Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa

